

The background of the cover is a cyanotype-style photograph. It depicts a large dam or embankment structure in the middle ground, with a person wearing a hat and a light-colored shirt in the lower right foreground, looking towards the dam. The background shows rolling hills and mountains under a hazy sky.

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMANIA

ANUL LII
SEPTEMBRIE — OCTOMBRIE

1974

C U P R I N S

— <i>Realități contemporane</i>	<i>Redacția</i>
— <i>Din viața bisericii</i>	<i>Redacția</i>
— <i>Dezvoltarea artei, științei și culturii</i>	<i>C. Adv.</i>
— <i>Pastorul — Predica lui</i>	<i>A. Pălășan</i>
— <i>Credința, nădejdea și dragostea</i>	<i>C. Alexe</i>
— <i>Caracterul creștin</i>	<i>C. Adv.</i>
— <i>Epistola către Evrei</i>	<i>D. Popa</i>
— <i>Starea după voia lui Dumnezeu</i>	<i>V. Cojea</i>
— <i>Fiul lui Dumnezeu</i>	<i>C. Adv.</i>
— <i>Darul și rolul Spiritului Profetic</i>	<i>Hr. Artinian</i>

CURIERUL ADVENTIST

*Organ al Cultului Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România
Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet
Redacția și Administrația :*
București : Str. Labirint nr. 116 — Sect. 4 — Tel. 21.59.60

Redactor
Dumitru Popa

Realități contemporane, realizări ce se înscriu zilnic pretutindeni în țara noastră, demonstrează eferveșcența înfăpturii planurilor de dezvoltare a țării noastre și activitatea neobosită a conducătorilor ei pe plan intern și internațional.

Consemnăm astfel, vizita oficială făcută în țara noastră de către primul ministru al Republicii Sri Lanka, doamna Sirimavo Bandaranaike, vizită ce a contribuit la „dezvoltarea și consolidarea relațiilor de prietenie între cele două țări, la cauza păcii și înțelegerii între popoare, așa cum se subliniază în comunicatul comun, semnat cu această ocazie.

— În zilele de 18—19 septembrie a.c. Domnul Nicolae Ceaușescu a făcut o vizită de lucru în județele Covasna, Hunedoara, Alba și Sibiu. În aceste zile, când în țara întreagă, oamenii muncii dezbat cu sentimente de înălțare patriotică și cu spirit de răspundere perspectivele ce se deschid pentru viitorul țării noastre, președintele Statului nostru s-a aflat nemijlocit în mijlocul oamenilor muncii, observând personal modul în care se desfășoară îndeplinirea sarcinilor ce stau în fața țării. Pretutindeni oamenii muncii, și-au manifestat entuziasmul lor, marea lor bucurie de a avea în mijlocul lor pe Conducătorul statului.

Cu această ocazie, într-o atmosferă de puternică însuflețire, s-a sărbătorit împlinirea a 220 de ani de atestare documentară a extragerii și prelucrării pe baze moderne a fierului și 90 de ani de la punerea în funcțiune a primului furnal la Hunedoara precum și 175 de ani de la înființarea Intreprinderii mecanice Cugir.

— Într-o atmosferă sărbătorească pe ziua de 20 sept. 1974, Excelența sa Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Republicii Socialiste România, a inaugurat drumul național Transfăgărășan — „Faptele au

REALITĂȚI CONTEMPORANE

demonstrat”, spunea domnia sa, „că nici stîncile, nici înălțimile, nici viscolul, nici ploaia, nici furtuna nu pot împiedica realizarea unei opere mărețe, atunci cînd cei ce și-au propus acest țel sint hotărîți să înfrîngă orice greutăți”. Valea Bilei și întregul masiv al Făgărașului au purtat pînă departe ecoul acelei zile de mare sărbătoare.

— Printre alte impresionante realizări, cincinalul viitor însemnează pentru noi și . . . 815.000 apartamente. Pînă în prezent, mai mult de jumătate din populația orașenească locuiește în case construite în anii de după eliberare. De asemenea circa 6 milioane de săteni — însumînd de asemenea, aproape jumătate din populația rurală — trăiesc în case nou construite sau din case refăcute din temelii.

— Luni 30 septembrie, s-a încheiat vizita oficială de prietenie în țara noastră a președintelui Liberiei, William R. Tolbert jr. care, urmînd vizitei similare întreprinse în Liberia de președintele Nicolae Ceaușescu și de doamna Elena Ceaușescu, la începutul acestui an, a contribuit într-o însemnată măsură la întărirea relațiilor existente între cele două țări.

— Pe șantierul sistemului hidrotehnic și energetic Cerna-Motru-Tismana, au început lucrările la barajul principal — al doilea, ca mărime, din țara noastră.

— A început noul an școlar 1974—1975. Flori, gesturi pline de căldură au însoțit primii pași în viața de școlari a celor 472.000 elevi din cl. I, promoție record în învățămîntul nostru general. În acest an în procesul de învățămînt sint cuprinși mai bine de patru milioane și jumătate de elevi și studenți și peste 200.000 cadre didactice. Deci fiecare al 4-lea locuitor al țării este cuprins în procesul de învățămînt.

Redacția
(Din presa zilei)

DIN VIAȚA BISERICII

În cursul lunii Octombrie a anului în curs au avut loc întâlnirile Conducerii Uniunii de Conferințe A.Z.S. cu pastorii și Comitetele de Conducere ale Conferințelor Uniunii în cadrul „Conferințelor de Orientare” pe trimestrul III/1974, după cum urmează :

Pe data de 3 octombrie 1974, a avut loc întâlnirea cu pastorii din cadrul Conferinței Bacău. Pe data de 7 octombrie 1974 cu frații din Conferința București, pe data de 8 octombrie 1974 la Sibiu, iar pe data de 15 octombrie 1974 cu frații pastori din Conferința Cluj.

Cu această ocazie s-au prezentat următoarele referate :

— Dezvoltarea artei, științei și culturii în Republica Socialistă România în ultimii 30 de ani — referent fr. D. Popa.

— Predica, improvizație sau studiu temeinic — referent fr. M. Pârvan.

Din cuvîntul participanților la aceste întâlniri și a concluziilor puse cu această ocazie s-a reținut obiectivitatea responsabilității noastre ca slujitori ai lui Dumnezeu, de a avea un orizont cât mai larg cuprinzător, de a depune eforturi susținute ca la amvon sau în societate, în relațiile frățești sau civice, să fim la înălțimea chemării noastre și a cerințelor timpului pe care-l trăim, spre

ă avea succes în lucrarea noastră.

Aceste ocazii își demonstrează tot mai mult valoarea lor în orientarea noastră, aducînd mulțumiri lui Dumnezeu pentru spiritul bun, pentru atmosfera sobră și plină de responsabilitate ce a caracterizat toate aceste întâlniri, mulțumind în acelaș timp și autorităților care au văzut — asemenea nouă — ca fiind necesare și instructive ținerea acestor întâlniri cu pastorii și Conducerea Conferințelor din Biserica adventă din țara noastră.

În lipsa fr. I. Tachici, lucrările acestor Conferințe de Orientare au fost conduse de fr. Dumitru Popa, secretarul Uniunii de Conferințe A.Z.S.

Dezvoltarea

artei, științei și culturii în țara noastră

în ultimii 30 de ani

Motto :

„Cultura română vine de departe, din istorie și folclor. Ea este vocea unei existențe milenare, a unei trăiri situate sub semnul speranței și al luptei”.

Romul Munteanu

Șîntem martori ai unor mutații fundamentale în cele mai diverse orizonturi ale vieții noastre cotidiene, deci și în artă, știință, cultură, mutații pe care și le-a propus și, le-a și realizat epoca noastră în această țară. Căci, spunea nu de mult scriitorul Petre Ghelmez : „în nici o altă epocă — atîtea schimbări în conștiința omului. În nici o altă epocă — atîtea deveniri pe plan economic. În nici o altă epocă — atîtea apariții și dispariții de tipuri umane, de reacții psihologice, de zidiri aproape violente ale unor caractere”. Și toate aceste mutații se reflectă în literatură, artă, știință, deci în cultura patriei noastre.

Este adevărat că 30 de ani — considerat din punct de vedere istoric — nu reprezintă mult pe scara timpului. Dar acest interval de istorie nouă, văzut din perspectiva transformărilor intervenite în viața individului, are o imensă însemnătate și putem spune, rămînînd totuși în limitele realității, că s-a făcut un salt peste generații.

„În societatea românească, s-au înfăptuit cele mai profunde schimbări structurale de ordin economic, social și politic, cunoscute de-a lungul întregii sale istorii”.

Dintr-o țară „eminamente agricolă”, cu o industrie slabă și aceasta aservită și ea capitalurilor străine și cu o rată a analfabetismului ce ne expunea jalnic pe locurile de frunte — din acest punct de vedere în Europa — România devine în mai puțin de 25 de ani o țară industrial-agrară, organizată pe

baza cuceririlor științei și tehnicii moderne.

Pornind de la data de cumpănă a istoriei existenței noastre naționale — 23 August 1944 — România pășește într-o etapă nouă, jalonată de acțiuni menite a conferi poporului nostru posibilitatea înfăptuirii marilor deziderate înscrise în „Cartea Neamului”.

Cu inimi vibrînd cu o maximă intensitate pentru „viitorul de aur” al țării, se pornea la ridicarea din ruină și ignoranță a acestui minunat popor român, a cărui valori latente așteptau de mult căldura binefăcătoare a soarelui pentru a irumpe într-o „coloană infinită” de planuri și realizări și care să smulgă acest plin de haruri popor românesc de la „masa tăcerii”, proiectîndu-l spectaculos pe calea înfăptuirii destinului său, ai căror maeștri și făurari sîntem cu toții.

Vorbînd despre artă, știință, cultură, îngăduiți-mi vă rog să

le precizăm bine locul și să le definim, pentru a putea înțelege mai bine rolul și rostul lor în societate și în mod deosebit în societatea noastră socialistă.

„Cultura unei societăți se va defini ca fiind un ansamblu de relații ce se statornicesc între formele sale, respectiv între instituțiile corespunzătoare acestora.“ Ca o consecință logică a acestui fapt, „cultura va fi proprie unei anumite societăți tocmai prin modul în care ramurile sau subsansamblurile sale principale se articulează între ele, prin rolul pe care acestea le joacă în viața socială a societății respective“.

„Orice cultură este o totalitate integrală, un sistem structural. Sistemul culturii reprezintă totdeauna rețeaua de relații ce se stabilesc între ramurile acestui domeniu și anume — știință, artă, filozofie etc. — Cum e și firesc, cultura nu-și oferă singură, prin ea însăși, structura și funcționalitatea, ci acestea îi sunt determinate de cerințele sistemului general, de cerințele funcționării societății și de conștiința clasei conducătoare a societății respective“.

Putem spune în concluzie că în acest fel, „cultura devine expresie și în același timp și condiție a realizării conștiinței, de către societate, a sensului istoriei sale“. Iată de ce, pentru a funcționa în mod socialist, economia reclamă în toate verigile sale, prezența activă a culturii, a științelor naturii, a tehnicii, a științelor sociale, a unui întreg și complet ansamblu de instituții culturale — în care sistemul de învățământ ocupă un loc central“. Am subliniat cele de mai sus spre a demonstra, faptul de necontestat, cum că cultura devine condiție fundamentală a dezvoltării economiei și pentru a stăpîni cu mâini de maestru, mecanismul său.

Am amintit mai înainte că a fost nevoie ca forțele conștiinței ale poporului nostru, în fierbintele August al anului 1944, să smulgă națiunea română de la „masa tăcerii“ unde o obliga să rămînă interesele unei minorități și s-o proiecte-

teze spectaculos și ireversibil pe calea împlinirii și făuririi destinului său.

Nivelul cultural al societății românești de la care s-a pornit procesul reinnoitor al țării, a fost foarte scăzut. Pentru a putea avea o imagine a ceea ce înseamnă acest lucru, să ne gândim că, de pildă, în anul 1945 — pentru poporul nostru an de luptă pentru cucerirea puterii politice, pe plan mondial însă anul era cuprins în deceniul în care începea să se contureze destul de bine începuturile revoluției tehnico-științifice, chezașie a dezvoltării unei națiuni. În același timp însă în țara noastră, în bogata și frumoasa noastră țară se aflau mai bine de 4 milioane de persoane care în loc să semneze cu numele flor, puneau degetul, pecetea ignoranței și a rușinii unei națiuni. Mai bine de 4.000.000 de analfabeți. Situația aceasta era rezultatul unor stări de lucruri definite magistral de poetul Octavian Goga în poezia „Noi“.

Pentru împlinirea acestui vis milenar, pentru a putea căpăta viață planurile de refacere și dezvoltare a țării, era o necesitate obligatorie a se trece la culturalizarea maselor. Era necesară eradicarea acestui stigmat al rușinii — analfabetismul — extinderea rețelelor de învățământ, asigurarea unui anumit nivel de cultură și extinderea mijloacelor mass — media.

Și chiar dacă nu sîntem niște consacrați ai cifrelor statistice, există totuși o poetică a cifrelor, tocmai prin simțămîntul împlinirilor pe care puterea arbitrară a simbolului îl cuprinde — îl etalează: gradul transformării culturale a societății românești se poate traduce într-un limbaj statistic. Pentru a avea o imagine a eforturilor depuse pentru luminarea fiilor neamului nostru, pentru ca la această lumină țara să poată trăi transformarea visului în realitate, așa cum vedem astăzi în jurul nostru, să reținem faptul că în ceea ce privește învățămîntul, comparînd anul școlar 1938/1939 cu 1972/1973, distanța culturală a învățămîntului obligatoriu și

licee de cultură generală este de la 1.604.481 — la 3.070.179, elevi, cu corectivul că numai în clasa I-a a școlilor generale, în anul școlar 1974/1975 sînt cuprinși 472.000 de elevi. În învățămîntul profesional, de specializare postliceală și de maieștri, de la 39.250, la 317.367. Iar în învățămîntul superior, de la 26.489 la 151.885 de studenți. În domeniul cercetării științifice evoluția pleacă de la 51 unități de cercetări în 1938 și ajunge în 1970 la 303 unități.

Luînd ca elemente de referință anii de mai sus, se constată o creștere a mijloacelor mass-media, adică a mijloacelor de difuzare a culturii în masa poporului. De la 3100 de biblioteci publice, la 8.142; de la 650 milioane ziare, reviste, periodice — la 1.333 milioane; de la 252.000 abonamente radio și radioficare la 3.075.000, la care numai pentru 1970, se adaugă 1.484.000 abonamente televizor. De la un tiraj de 6,5 milioane exemplare lucrări originale, la 40,7 milioane exemplare și de la 1,5 milioane exemplare traduceri, la 18,6 milioane.

Putem spune și mai mult decît numai a spune, putem și trebuie să simțim pentru că sîntem cu toții martori și făurari, că a avut loc o puternică revoluție culturală care, prin complexitatea și implicațiile ei pozitive, ocupă același loc ca și marile schimbări revoluționare din industria și agricultura țării, pentru că cele din urmă au fost condiționate de revoluția culturală, chiar dacă — sub presiunea timpului și a cerințelor imperios contemporane, ambele procese au mers paralel, condiționîndu-se reciproc.

Și așa s-a împlinit visul, iar rezultatele au fost pe măsura visului și a cerințelor contemporaneității. La numai 15 ani de la acest început, Lucian Blaga mărturisea:

„Într-un răstimp relativ scurt dar foarte linear desfășurat, s-au înregistrat în patria noastră atîtea prefaceri și realizări, că, privind, te miri pe alocuri cum spațiul, cu coordonatele

sale verticale și orizontale, le incap pe toate". . . „Spun acestea nu numai ca un cetățean loial al Patriei așezate pe temelii nouă, ci și ca unul care urmăresc cu luare aminte repercursiunile ce le-au avut în viață, ce palpită pe meleagurile țării, răsturnările de ordine socială și eforturile de construcție... S-a pornit un fluviu. Cota apelor o poți citi pe țărni. Situația, rezultând din marile prefaceri, stârnește dibuirii și îndrăzneală, promovează frământări, nebănuite elanuri“.

Așa cum sublinia mottoul prezentului referat, cultura română, izvorită din istorie și folclor se polarizează în jurul unui nou și amplu program, care devine în cele din urmă însuși certificatul nostru de justificare majoră în existență.

Pornind de la necesitățile majore și logice ale vieții contemporane, în centrul sistemului său cultural, socialismul așează știința. Toate domeniile sale de activitate, toate tipurile relațiilor existente în societate, cer drept componentă a dezvoltării și funcționării lor, știința. Astăzi, chiar cei ce nu se ocupă cu cercetările științifice sînt și sîntem conștienți de faptul că, în era zborurilor cosmice, fără știință, fără cunoașterea științifică și fără aplicarea științei în toate domeniile, nu poate fi vorba de împlinirea unei dezvoltări conștiente și de transformare a omului, a societății. Iată de ce a fost nevoie de acest uriaș efort, de a scoate la lumină valorile pururi existente pe acest binecuvîntat pămînt românesc. Și cele mai prestigioase nume ale învățămîntului și științei românești au confirmat potențele naționale la parametri mondiali.

Recent citeam în presa noastră despre fizicianul Dragomir Hurmuzescu — întemeietorul școlii ieșene de fizică — care cu 80 de ani în urmă, ca tînăr fizician, prezenta în fața Societății Franceze de Știință, proprietățile unui nou material izolant — dielectina, care era menită să contribuie la dezvoltarea electrotehnicii indus-

triale. Spectaculoasa teză științifică cu care Țițeica îl impresionă cu ani în urmă pe Heisenberg, ca și „Aerodinamica vitezelor mari“ a lui Elie Carafoli... erau lucrări menite să răspundă concret și eficient exigențelor vieții practice. Ca să nu mai amintim de Henri Coandă, Alexandru Proca — invitat în perioada interbelică să conducă Centrul Național de cercetări științifice al Franței. Profesorul Paulescu, descoperitorul insulinei, Dr. Babeș, Marinescu, etc., la care să adăugăm ilustrele nume ale oamenilor de știință români de astăzi care demonstrează capacitatea poporului nostru de a fi „frunte și nu coadă“.

Aceasta demonstrează că în adevăr cultura și tot ansamblul ei de relații vine... din istorie, din ființa neamului nostru. De aici necesitatea ca „învățămîntul să rămînă, în primul rînd, un proces educativ, un instrument prin intermediul căruia valorile culturale sînt difuzate în rîndurile tinerii generații. Crearea propriu-zisă a valorilor constituie un alt obiectiv central al politicii culturale. Una din căile principale de împlinire nemijlocită a acesteia o constituie cercetarea științifică“.

„O importanță deosebită o au lărgirea orizontului de cunoștințe științifice ale oamenilor muncii, răspîndirea în mase a noilor cuceriri ale științei contemporane“.

„În prezent, politica privitoare la cercetarea științifică urmărește, în primul rînd, lichidarea rămîinerii în urmă față de cerințele actuale interne și internaționale, a unor domenii științifice de importanță vitală pentru economia noastră cum ar fi: energetica, construcțiile de mașini, electronica, automatica, fizica energiilor înalte, biochimia, genetica, etc.“.

Dar purtăm cu noi și în familiile noastre dovada dezvoltării științei și culturii în acest pătrar de veac în țara noastră. Cîți dintre noi am avut posibilitatea materială de a studia, de a urma cursurile unor institute superioare? Au fost puțini aceia și cu jertfe și

privațiuni mari. Astăzi copiii noștri și ai credincioșilor noștri au studii superioare sau tehnice, sînt elevi și studenți. Căci pastorii și credincioșii Adventiști de Ziua a Șaptea nu sînt și nu pot să fie împotriva culturii.

Dacă noi n-am avut posibilitatea materială la vremea noastră de a ne bucura cu toții de grija și eforturile ce se fac astăzi pentru educarea tineretului, în schimb, paralel cu preocuparea noastră spirituală pentru Cuvîntul Scripturii și al Spiritului Profetic, savurăm împreună cu toți iubitorii de artă și frumos o carte bună — într-o variată gamă tematică — ne interesează trecutul, prezentul și viitorul istoriei țării noastre și tresărim cu legitimă mîndrie ascultînd muzica ființei noastre naționale cuprinsă în rapsodiile lui George Enescu, sau admirăm „Pasărea măiastră“ a lui Brîncuș. Ne adîncim cu interes în „Viețile Paralele“ ale lui Plutarh și sîntem sensibilizați de poezia eminesciană sau de creația poetică a lui Coșbuc sau Petöfi.

Cu toții sîntem beneficiarii mijloacelor mass-media de informare și culturalizare — radioul — televiziunea, presa. În toate domeniile de activitate, medicii, inginerii, ciberneticienii adventiști, nu consideră ca fiind incompatibilă credința lor, cu activitatea științifică.

Toate acestea demonstrează că și noi Adventiștii de Ziua a Șaptea avem o inimă larg deschisă pentru știință și cultură așa cum bine precizează serva Domnului :

„Adevărata educație nu ignorează valoarea cunoștințelor științifice și nici a moștenirii literare“.

De aici obligativitatea ce ne revine — ca și cu ocazia acestui început de an școlar, frații și surorile noastre, părinții din Comunitățile noastre să lase copiilor lor drumul liber pentru a studia, a fi prezenți și activi în procesul de învățămînt de toate gradele — pentru binele lor, al societății — prin aportul lor viitor la dezvoltarea și progresul vieții și al bisericii din care fac parte.

O altă latură a politicii culturale a regimului nostru o constituie dezvoltarea artei, a creației artistice. Pentru spiritul uman, arta este din totdeauna o necesitate organică, atât în ceea ce privește nevoia de a o crea, cât și nevoia de a o consuma. Acest lucru devine și mai evident la omul epocii contemporane al cărui univers psihic este mult mai complex decât al omului oricărei alte epoci istorice. Să nu uităm că problematica spirituală se lărgeste, se amplifică și mai mult la omul societății socialiste, tocmai pentru faptul înverdat și anume, pentru că este chemat să-și traseze în mod conștient propria sa dezvoltare.

Arta — ca o componentă a culturii — cu mijloacele ei specifice, este menită să participe în mod substanțial la procesul de umanizare continuă a relațiilor sociale, a omului. Cu toate că valorile ei sînt nemijlocit estetice, arta, prin natura sa trasfigurează, aduce o infuzie de simțăminte umane, elevate. Cine a privit pinzele lui Grigorescu, Luchian, Pătrașcu, cine a ascultat balada lui Ciprian Porumbescu sau Simfoniile lui Beethoven, doinele străbunilor, sau cine a văzut pictura lui Michelangelo din Capela Sixtină, cine a văzut Pieta ieșită din dalta aceluiași mare artist al renașterii, și să nu rămînă extaziat, să nu se fi trezit în sufletul său simțăminte umanitare, dragostea de receptare a frumosului.

Ceea ce s-a realizat însă în acești 30 de ani — pe lângă altele — a fost în primul rînd deschiderea largă a porților în fața întregului popor, pentru cunoașterea nemijlocită a tezaurului de artă al țării, deschiderea tuturor posibilităților ca talentele sănătoase ale țării să aibe posibilitatea pregătirii și afirmării lor plene, așa cum vedem cu toții astăzi. Astăzi frumusețea artei noastre naționale, a cîntecului românesc sînt cunoscute și apreciate la superlativ în lumea întregă.

„Marile turnante ale istoriei României“, preciza scriitorul Alexandru Ivasiuc, „au coincis

cu perioade de înflorire ale literaturii care le-au confirmat turnante majore. Eliberarea de feudalismul de tip oriental, intrarea în circuitul european, a născut splendida generație de la 1848. Unirea, independența și fundarea statului român modern au generat perioada marilor clasici, Eminescu, Caragiale și Maiorescu, care au consolidat cu spirit ceea ce s-a săvîrșit în fapt istoric. Întregirea a adus marea literatură interbelică.

Revoluția socialistă, pe lângă esențialul fapt de a fi lărgit imens sfera receptărilor de cultură, introducînd sute de mii și milioane de oameni sub incidența gândirii cultivate, s-a exprimat în opere importante care vorbesc“.

Procesul istoric de crearea culturii socialiste implică și prelucrarea critică a moștenirii culturale naționale și universale. Acest proces de prelucrare critică „nu este o simplă preluare sau însumare fie ea și selectivă, ci un proces de refacere, de re-creare culturală. Fără îndoială că Eminescu al culturii Socialiste nu este acela al culturii vechii societăți. În anumite cazuri, sinteza culturii socialiste poate reprezenta pentru anumite valori, o înflorire, o descoperire pe care n-au avut-o pînă atunci. Este, de exemplu, cazul lui N. Bălcescu, care abia în cadrul culturii socialiste a devenit cu adevărat Bălcescu, atât prin prezentarea plenară a lucrărilor sale, cât și prin circuitul lor“.

Aducînd la lumina actualității comorile trecutului nostru cultural, înlesnind prețuirea exponenților lui în tot ceea ce au mai prețios, stimulînd creația prezentă prin mijloace tot mai edificatoare, încurajînd afirmarea tinerelor talente, politica de construcție într-adevăr multilaterală a culturii poporului român la indicii ei firești — iată ceea ce explică înflorirea prodigioasă a artelor, a literaturii noastre.

Aminteam în cifre statistice despre milioanele de volume tipărite, de milioanele de volume traduse din tezaurul culturii universale. Niciodată

opera marilor clasici ai literaturii — Dante, Shakespeare, Tolstoi, Dostoievski, Dickens, etc. — nu au fost mai masiv, iar în unele cazuri integral — tradusă și cunoscută ca acum. Cu seriozitate și perseverență se continuă de mai mulți ani traducerea istoricilor Antichității: Herodot, Tucydides, Plutarh, Titus-Livius, Tacitus și alții. În adevăr, se înfăptuiește astfel o mare operă de cultură.

Adăugăm la acestea lucrările literare românești traduse în alte limbi, și avem tabloul valoric al progresului și vivacității culturii românești.

„Forța unei culturi o constituie, fără îndoială, coeficientul ei de creație originală, o societate neputîndu-și întemeia existența numai pe asimilarea spirituală din afara granițelor sale spațiale și temporale“.

Cei care au ridicat pe noi trepte artistice literatura românească a acestor trei decenii sînt scriitorii care s-au inspirat din actualitatea fierbinte a prefacerilor noastre sociale — Camil Petrescu, Zaharia Stancu, George Călinescu, Geo Bogza, Marin Preda, Titus Popovici; Arghezi în „Cîntarea Omului“, L. Blaga cu „Mirabila Sămîntă“, Jebeleanu, M. Beniuc, sau Marin Sorescu, Nichita Stănescu, Labiș, ș.a. Vorbînd despre năzuințele scriitorului, Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu spunea la Conferința Națională a Scriitorilor din mai 1972:

„... țara noastră, societatea au nevoie de opere literare militante... care să cînte lupta și munca eroică a poporului, bucuriile și necazurile, speranțele și visurile sale, să însuflețească milioane de creatori ai orînduirii socialiste, să dea glas năzuințelor lor arzătoare spre o viață liberă, demnă și fericită. Cît de plastic și de emoționant exprima acest deziderat, încă cu aproape un secol în urmă, marele nostru poet Mihai Eminescu, cu acea forță vizionară care îi era caracteristică: ... Credem că nici o literatură puternică, sănătoasă, capabilă să determine spiritul unui popor nu poate exista decît determinată ea însăși, la

rindul ei, de spiritul aceluiași popor... există talente individuale, dar ele trebuie să intre cu rădăcinile în pământul, în modul de a fi al poporului lor, pentru a produce ceva permanent. Este deci nevoie de a realiza o literatură militantă, care să reflecte viața și opera măreață pe care o înfăptuiește poporul nostru, preocupările sale, marile schimbări ce au avut loc în societatea noastră..."

Una din caracteristicile de seamă ale Culturii Socialiste este umanismul ei, și aceasta nu numai prin câteva elemente sau manifestări de-ale sale — căci acestea pot fi întâlnite în interiorul oricărei culturi — ci prin însăși rațiunea sa de a fi, prin funcția ei socială. Prin valorile sale, cultura socialistă are menirea să analizeze funcționarea tuturor relațiilor sociale, fiind deci umanistă prin valorile sale și funcționalitatea ei.

Ca unii care am trăit — unii mai mult, iar alții numai câțiva ani ai copilăriei noastre înainte de 23 August 1944, avem posibilitatea să privim asupra țării întregi, acum când se pregătesc perspectivele viitorului. Este bine a deschide larg ochii și inimile pentru a înregistra în sufletele noastre marile prefaceri, în toate domeniile, la care luăm parte. Cu sensibilitățile noastre să ne uităm peste țară și să vedem preocuparea pentru promovarea a tot ceea ce este știință, cultură, artă. Când în fața unui stand cu cărți contemplăm strădania luminării noastre pentru a face față în mod plener cerințelor unei epoci ce are tendința de a înscrie totul în formule și calcule, timp despre care profetul Daniel spunea că „știința — cunoștința... va crește” să nu uităm că obligația ne revine să colaborăm la efortul național, contribuind la păstrarea interesului pentru tot ceea ce este progres, artă, frumos. Să ne facem datoria față de copiii bisericii noastre călăuzindu-i a se hotărî a cunoaște și urca treptele cele mai înalte a pregătirii lor pentru viața aceasta și pentru veșnicie.

C. Adv.

Pastorul = predica lui

Ind pastorul se pregătește pentru amvon, pregătirea lui trebuie să fie multilaterală. Aceasta implică întreaga lui ființă. În cuvântul predicii sale este vestită solia minturii divine. De aceea, tot ceea ce este consacrat serviciului Său, — ca și cei chemați a purta lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu, să fie conștienți de responsabilitatea lor.

Este adevărat că fiecare predică își are particularitățile ei, adică particularități specifice metodelor personale ale pastorului, părți care comunică esențialul vorbirii, momente care clădesc sufletul și stimulează voința. Aceste particularități, aceste părți vehiculează predica. Dacă pastorul reușește acest lucru, atunci și-a îndeplinit lucrarea chemării lui. Dacă nu va reuși, atunci... „a ținut o oră”, și regretabil că a fost o oră întreagă.

Părțile esențiale de care aminteam mai sus trebuie făcute să strălucească.

Unii dintre noi știu să scrie bine și cu miez; alții pot vorbi. Și apostolul Pavel știa și avea darul de a scrie bine și cu consistență. Desigur dacă el putea să dicteze capitole întregi cu argumentări atât de complete, pentru o astfel de persoană și vorbirea lui „slabă” așa cum era considerată de el, întrecea cu mult cea mai elocventă vorbire a noastră.

În adevăr ambele tipuri, atât cel ce are darul vorbirii, cât și cel al scrisului, pot să-și dezvolte aptitudinile lor muncind, și dacă săptămână după săptămână sacrifică cel puțin două ore pentru a cizela, a aprofunda lucrările lor, metoda aceasta de lucru îi va face posesori ai unor lucrări sugestive, reale și puternice.

Iată câteva gânduri călăuzitoare în pregătirea noastră pentru amvon. Niște jaloane.

1. Dintr-un gând evanghelic se poate naște o predică utilă.
2. Individualitatea, personalitatea ta, constituie aportul tău.
3. Atît cît poți, dar... nu mai puțin.
4. Muncă și inspirație.
5. O alcătuire logică.
6. Nu stărui cu explicații lipsite de însemnătate.
7. Atenție la vocabularul folosit și la problemele dogmatice abordate.
8. Nu este locul de „dulcегării” în predică.
9. Cuvintele „tari”.
10. Prospețime.

În cele ce urmează vom încerca să înțelegem problemele pe care aceste zece puncte le ridică în legătură cu pregătirea predicii noastre.

Un gînd deosebit — o predică deosebită

Un gînd deosebit, puternic și actual este acela care te captivează pe tine, care este nou — cel puțin pentru tine, și care are darul de a te preocupa pînă la incitare. Parcă încerci un regret că n-ai posibilitatea ca imediat să-l prezinți de la înălțimea și sfințenia amvonului și care să transmită ascultătorilor tăi aceleași simțăminte, să le vezi fața plină de bucurie și mulțumire sufletească.

Dacă acest gînd te-a satisfăcut cu siguranță că va transmite acest sentiment și altora. Cîți oratori nu și-au cîștigat faima prin efectul vorbirii lor plăcute. Bucuria, atunci creiază o bază solidă vorbirii și subiectului prezentat, cînd este reală.

Comunitatea, credincioșii pe care-i păstorești așteaptă de la tine să le dai ocazia împlinirii nevoilor lor spirituale și lămurirea lucrurilor ce trebuie îndeplinite.

Dacă avem deja un gînd deosebit, constant, acesta trebuie folosit în așa mod în vorbirea noastră, încît valoarea lui intrinsecă să-i rămîna și chiar mai mult, prin exploatarea posibilităților existente, această calitate să crească.

Este indicat ca gîndul pe care dorim ca ascultătorii noștri să-l rețină și să fie urmărit de către ei pe tot parcursul predicii, să-l fixăm chiar de la început. De exemplu: Psalmul 46 „Domnul este adăpostul și sprijinul nostru”. Gîndul pe care dorim să-l dezvoltăm în vorbirea noastră, îl vom așeza în centrul vorbirii noastre. De exemplu: „În strîmtoarea mea am strigat către Domnul... O de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui!” Ps. 107, 13,35. Iar gîndul pe care-l considerăm a avea un mare răsunet, îl vom situa la încheierea predicii ca de exemplu: „Cercetează-mă, Dumnezeule...” Ps. 139,23.

Individualitatea, personalitatea ta, constituie... aportul tău

Nu imita! Și așa, cu toată împotrivirea noastră, tot se mai lipsesc de noi destule de la alții.

Ca să prezinți predica altuia este un lucru penibil. Dacă consumăm carne, aceasta nu se depune ca atare în corpul nostru. Nu, nicidecum! Vă închipuiți cum am arăta noi atunci. În acest caz, aparatul digestiv o prelucrează în elementele ei componente, și aceste elemente sînt apoi preluate de organism și zidite în corpul nostru ca albumine și proteine proprii, caracteristice corpului nostru. Acest lucru trebuie să se întîmpe și cu materialele preluate de la alții. Și lui David i-a fost dată armătura lui Saul, dar a ieșit din ea și a

învin prin metode proprii, specifice lui.

Numai într-un cap cu o gândire proprie se poate naște un gând propriu. Nu trebuie numai să gândim, ci să și vedem. Ceea ce ai gândit, așterne imediat pe hîrtie, iar aceste note păstrează-le într-un loc ușor de găsit, la îndemînă.

— Stringe după metodele tale proprii... dar stringe.

— Tezaurizează cu metodele tale... dar tezaurizează.

— Prin vorbirea ta zidește după cum se cuvine... dar zidește și nu dărîmă.

— Folosind propriile-ți metode, prezintă cuvîntul vieții pe care ești chemat să-l slujești... dar prezintă-l.

Să fie metoda ta verificată după rezultate, aplicată consecvent și dezvoltată progresiv.

Atît cit poți — dar numai puțin

În pregătirea noastră să folosim toată capacitatea intelectuală și spirituală de care dispunem: Timpul ce este necesar, să-l închinăm cînemării noastre; tot sufletul nostru să-l îndreptăm aici. Toată iubirea noastră; toată datoria și responsabilitatea noastră; tot ceea ce simțim și avem pentru împlinirea cînemării noastre în Isus Hristos Domnul nostru. Scrie mult, șterge mult, dar... cu măsură și inspirat.

Muncă și inspirație

Fiecare dintre noi este un om inspirat. Profetii din V. Testament învățau cuvîntul despre Dumnezeu dar nici după ce terminau anii de ședere în acele școli, nu stăteau inactivi. Munceau serios ca să poată exprima gîndul lor. Aceia dintre ei care n-au uitat cu asiduitate munca, s-au uzat, s-au plafonat, și au devenit fără solie, fără o legătură cu Dumnezeu. Pe lingă cercetarea tainelor lui Dumnezeu, a legii și a problemelor mîntuirii, și aceasta cu rugăciuni și cereri stăruitoare, ei își formau, își desăvîrșeau capacitatea, aptitudinea de a se exprima în scris. Inspirația transmite gînduri, dar perfecțiunea modului de exprimare trebuie să fie realizată de profet; el concepe, el așează în formă ceea ce are de spus. Cel care rămîne pe loc din comoditate, superficialitate sau incapacitate, acela va fi depășit de realitate, va deveni o „aramă sunătoare și un chimval zăngănitor” și Dumnezeu nu-l va mai inspira. Ar fi regretabil dacă pastorul s-ar pregăti mai puțin cu mai puțină seriozitate și responsabilitate, pentru predica lui, decît este de datoria lui a o face.

Unii pastori se bazează numai pe inspirație, fiind tulburați și îngroziți numai la recomandarea unei pregătiri temeinice.

„Cu toate acestea, vorbirea trebuie pregătită mai dinainte. O metodă foarte recomandată este aceea a scrierii ei cuvînt cu cuvînt și îmbunătățită pînă la nivelul adecvat. Părțile mai importante prelucrate, formează coloana vertebrală, scheletul, pe care apoi să clădim introducînd fire de nervi, sentimente și

sînge, deci viață. Metoda aceasta oferă siguranță. Nici marii oratori nu se urcă la tribună fără a ști precis ce vor spune. Din contră, tocmai de aceea sînt oratori mari, pentru că totdeauna știu ce TREBUIE să spună.

Cît despre improvizație — mă refer la improvizația reușită — poate fi asemănată cu un narcotic, devine o obișnuință. Într-adevăr, dacă Domnul ne scoate odată sau de două ori din situații delicate în care din diverse motive noi am intrat, nu însemnează că trebuie să facem din aceasta o regulă. Dumnezeu nu improvizează, ci El pregătește temeinic un plan al tău, cu precizia desăvîrșirii absolute.

Dacă avem material pregătit din belșug, cu ajutorul inspirației și a „cuburilor din construcție” vom putea construi ceea ce dorim — ceva frumos, util. Și pictorul are la dispoziție o multitudine de culori și nuanțe, dar el alege din toate acele culori pe cele care vor reda mai bine imaginea existentă în sufletul, în ființa sa. Un lucru trebuie să ne fie clar și anume, că numai cu două culori nu vom putea picta curcubeul.

O alcătuire logică

Prezentarea unei pilde, a unei ilustrații, ar trebui să fie de așa fel, încît să poți în mod logic construi pe ea ceea ce are de spus predica. Să fie o integrare logică în corpul predicii tale. Redarea ei și construcția elementelor ei interne și de legătură cu predica să fie de o logică cît mai perfectă și adecvată. Aceasta presupune o minte organizată, cultivată, ordonată. Aceasta presupune un izvor curat și o legătură neforțată și neintermitentă cu Marea Izvor. Aceasta însemnează o viețuire „fără pată” înaintea lui Dumnezeu, însemnează deci „un cuget curat înaintea cerului și față de aproapele tău.

Nu deveni agasant cu explicații lipsite de însemnătate

A explica ceva mai mult decît este necesar, însemnează a jigni pe ascultători. Este un lucru chinuitor, uneori obositor și duce la indolență și nepăsare. Iată de exemplu:

„Și frații lui au prins pe Iosif. Doi sau trei dintre ei îl țineau, iar ceilalți se țirguiau cu negustorii. Iosif plîngea, iar frații lui îl priveau cu satisfacție. Negustorii se gîndeau ce preț ar putea să ofere pentru Iosif. Unul dintre ei începuse a căuta niște curele pentru a-l lega. Ce oameni cruzi! Oare n-au văzut că Iosif nu era un sclav? Bietul băiat! Și era o căldură toridă! (transpiră și publicul privind ceasul și așteptînd să ajungă mai repede în Egipt).”

Descrierea în sine nu este rea, dacă o considerăm „o istorioară a vieții lui Iosif”. Dar a întreprinde o comunitate de credincioși maturi cu o asemenea expunere, însemnează „a omori timpul” și denotă o lipsă de putere și perspicacitate.

Opusul acestei expuneri, este cel telegrafic. De exemplu: „Iosif s-a rugat de ei, dar ei l-au prins, l-au vîndut și el a ajuns în închisoarea lui Potifar din Egipt”. Nici prin aceste salturi triple de omiletică nu putem face mai puternică vorbirea noastră. Decît așa, mai bine să citim textul biblic. Lucrurile mai însemnate, explică-le totuși, deoarece aprobarea cu capul nu însemnează cunoaștere și în afară de aceasta mai pot fi prezente în sală și persoane mai puțin cunoscătoare a lucrurilor spirituale.

Atenție la vocabularul folosit la problemele dogmatice abordate

În paginile Sîntinelor Scripturi nu citim nicăieri asemenea expresii cum ar fi de exemplu: „Episodul din Gal. 2,11—14 trebuie să-l reconstruim din focarul conflictului dintre Petru și Pavel”, așa cum se exprima cineva în cadrul unei dizertații festive de doctorat în teologie.

Un alt exemplu: „Cel mai important lucru pentru noi este ca să înțelegem rolul întregii solii din Planul Mîntuirii, pentru ca să avem o vedere clară a începutului Marelui Strigări și a cernerii”. Desigur că un neinițiat va rămîne oarecum mirat. Dar dacă vom spune: „În această fază a lucrării de mîntuire, Dumnezeu ne vorbește despre trei ingeri simbolici, tabloul ce-l găsim în cartea descoperirilor lui Ioan (Apocalipsa). Dacă înțelegem soliele lor, vom recunoaște timpul cînd cei păcătoși să ia cunoștință de invitația harului. În acest fel ne putem pregăti pentru momentul, pentru timpul cînd Dumnezeu va cerne pe credincioșii nematurizați din biserică Sa”.

Sau să redau cîteva gînduri din vorbirea unui pastor: „Din punct de vedere al necesității stricte, cine ar putea spune astăzi în ce măsură a fost neapărat necesară apostolu-lui Pavel cea supunere nerațională și complet nefondată?”

Dintre ascultători cineva întrebă pe vecinul său:

— „Ce vrea să spună pastorul?”

— „Vrea să spună că cine ar putea astăzi să spună dacă a fost necesar ca Pavel să dea dovadă de supunere în situația aceea?”

— „Atunci de ce nu spune așa?”

Nu este locul de „dulcegării” în predică

„Iubiții, scumpii, și dragii mei frați!”

„Iubiții scumpii, dulcii și cereștii...”

Așa ceva numai pe jumătate este un adevăr, restul... cuvînte de umplură. Dacă iubim pe ascultătorii noștri, atunci să nu-i îndispunem chiar de la începutul prediciei.

Dacă Îl iubim pe Dumnezeu, atunci mai bine să-I împlinim voia și acest lucru valorează mai mult decît cuvîntele.

(continuare în cop. 3-a)

CREDINȚA NĂDEJDEA ȘI DRAGOSTEA

„Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragos-
tea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea”.

1 Cor. 13,13

C. ALEXE

Trilogia enunțată de apostolul Pavel la încheierea celui mai vibrant omagiu adus dragostei, ilustrează înmănușarea acestor însușiri care fac pe omul credinței să întrezărească „momentul final” când ce a crezut „vede” și ce a nădăjduit i „s-a împlinit”. Este acea zi când „cele trei” se despart ca să rămână nemuritoare dragostea cea veșnică și insondabilă a lui Dumnezeu în Isus Hristos, Domnul nostru.

Ceea ce ne interesează acum, și am dori să spunem în cele ce urmează, este locul și rolul fiecăruia din ele în dezvoltarea credinciosului în vederea moștenirii vieții veșnice.

Credința:

„Cînd va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pămînt?” Luca 18,8.

Iată un cuvînt, o întrebare, o stare a sufletului, dar și o grea problemă. „Nu pot crede”, îmi spunea de curînd cineva, „pentru că mai poate avea credința vre-un rol și un loc în preocuparea noastră copleșită și așa de atîtea probleme complexe?”

Și eu i-am răspuns: „Pentru noi, credința este mai de dorit și mai justificată pentru că numai pe coordonatele ei putem cîștiga viața veșnică.”

Apreciez că trebuie să ne fixăm de la început ce este și ce nu este adevărata credință creștină și apoi să distingem punctul de reper cu ajutorul căruia să înlocuim eventuala noastră stare de necredință.

Credința nu este tot una cu acumularea de multe cunoștințe religioase, chiar dacă sînt necesare și adevărate și nasc încredere, care este trăsătura caracteristică a credinței. Credința este Adevăr!

Credința nu este un simplu act al voinței. Cineva are îndoielă cu privire la posibilitatea vieții veșnice, după a doua venire a lui Isus pe norii cerului. Cuvîntul Bibliei confirmă că cel credincios care trăiește acum în Hristos faptele cele bune, i se asigură în mod categoric atunci și viața veșnică. Promisiunea este ispititoare și atunci el zice: „Vreau să cred și impun minții mele să creadă așa ceva”. Să nu uităm însă că acest act al voinței nu crează și nici născute credința noastră, deși credința are nevoie de voință.

Credința nu este nici o stare de delir, nu este nici emoție și extaz.

Ea trebuie să fie fundamentată pe convingeri și nu pe stări emotive. Credința este ultima expresie a personalității celui ce caută mîntuirea prin Isus Hristos.

„Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău...” (Luca 10,27).

Cu alte cuvinte credința este o predare totală față de subiect pînă în cele mai profunde relații.

Definiția credinței ca noțiune lexicală nu obligă pe cineva să și creadă în Dumnezeu. Cineva poate avea credință în formule de cel mai profund umanism și să se identifice în totul cu ele. Unul poate crede în predestinație, în soarta oarbă că ceea ce trebuie să se întîmple nu se poate evita. Credința poate îmbrățișa motive infinite dar ele împreună să nu poată oferi acea definiție a credinței creștine ca forță motivată, care formează în suflet convingeri profunde ce depășesc existența și îmbrățișează viitorul cu toate perspectivele lui... „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evr. 11,1).

Un punct de mare importanță este faptul că un act al credinței este un act conștient și nu un act al instinctului sau impulsivitatea sufletului cu o energie omenească — deși ea poate fi răspunsul unei energii venită de sus, de la Tatăl Luminilor, „darul lui Dumnezeu” (Efes. 2,8). La temelia adevăratei credințe creștine trebuie să se afle individul conștient și dinamic... „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filip. 2,13).

Și acum să ajungem la Dumnezeu ca obiect al credinței noastre religioase.

„Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răspunde pe cei ce-L caută” (Evr. 11,6).

Cum poate omul finit și mărginit să înțeleagă pe Cel Infinit? Nu înseamnă aceasta a întinde funia pînă la punctul de rupere? Răspunsul este simplu: „Dumnezeu sudează prin credință, cu acea energie care vine de la El, eventuala ruptură ce s-ar produce între Dumnezeu și om.

El (Dumnezeu) este singurul izvor al credinței mîntuitoare și care aduce deplină satisfacție ființei umane.

„Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut! Îmi insetează sufletul după Tine, îmi tinjește trupul după Tine, într-un pămînt sec, uscat și fără ape. Așa te privesc eu în locașul cel sfînt, ca să-ți văd puterea și slava (Ps. 63,1-2).

Iată căile pe care umblind, creștinul poate găsi pe Dumnezeu și Izvorul din care să se adape cu acea credință care să-i aducă bucurie, pace și mîntuire.

Ridicați-vă ochii în sus și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor?” (Isa. 40,26).

Prețutendenți în univers se constată plan, inteligență, ordine și scop. Universul nu este o iluzie, un accident ci o realitate. Priviți, stelele, păsările multicolore, mulțimea animalelor de felurite forme și mărimi, admirați lumea plantelor — toate ne trimit la un Dumnezeu creator.

Cugetați la creerul omeneș! Toate combinațiile tehnice înaintate sînt încă departe de a rezolva mecanic, prin computere, întreaga capacitate a creierului omeneș.

Cercetați Sfintele Scripturi care ne prezintă raportul autentic al revelației divine. Ele ne prezintă istoria faptelor lui Dumnezeu față de omenire. De la creațiunea omului, Biblia ne istorisește episoadele necesare de la dramaticul început pînă la gloriosul sfîrșit, iar ca un fir de aur, ca centru și apoteoză a preocupărilor ei este Domnul Isus Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu și Mîntuitorul lumii.

Recunoașterea răspunderii izvorită din credința în Dumnezeu este ultima din căile care îl aduc pe credincios în preajma Celui Atotputernic, îi asigură viața veșnică. Numele Său trebuie onorat, domnia Sa recunoscută și voința Sa ascultată. Intrînd în părtășie cu El trebuie să facem tot ceea ce cere El. Cererea Lui este categorică: „...Fiule dă-Mi inima ta”.

Iată temelia credinței. Cînd credinciosul participă activ la planul lui Dumnezeu, credința lui crește și se întărește... „tu să te ții în totul totulul tot, numai de Domnul Dumnezeuul tău...”.

Un cetățean nu trebuie numai să vorbească despre patriotism; el trebuie să trăiască Constituția patriei sale. Creștinul trebuie să trăiască în supunere deplină față de Dumnezeu; atunci dovedește că are credință.

Credința este deci, actul de aderență al credinciosului deplin; inteligență, inimă și voință. Credința în Domnul Isus este actul care consacră inima, conștiința, voința spirituală, — toate împreună Tatălui Cerească, pe care Domnul Isus ni l-a descoperit. Este viața de sfințenie care ni se transmite prin dreptul filiației noastre cu El. În El — în Isus — găsim pe Tatăl, iertarea și viața veșnică.

Credința este ascultarea deplină care izvorăște din straturile profunde ale conștiinței și voinței omului spiritual. Credința creștină, care poate vedea și lucrurile nevăzute, produce fructele înfăptuirii sufletești. Ea se demonstrează printr-o atitudine plină de credințioasă și sinceritate față de Dumnezeu și lumii: „Adevărat vă spun” — le-a zis Isus — „că dacă ați avea credință cit un grâu de muștar, ați zice muntelui acestuia: „Mută-te de aici, colo”, și s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință” (Mat. 17, 20).

Și noi spunem: „Cred Doamne! Ajută necredinței noastre... Și Domnul să ne răspundă ca pe vremuri femeii canaanence și sutasului...”

„O femeie, mare este credința ta; făcă-ți-se cum volesti!”, și:

„Adevărat vă spun că nici în Izrael n-am găsit o credință așa de mare... Apoi a zis sutasului: „Du-te, și făcă-ți-se după credința ta...”

Nădejdea.
„Căci Tu ești nădejdea mea, Doamne, Dumnezeule! În Tine mă încred...” (Ps. 71,5).

Nădejde! Este ceea ce trebuie reapărat fiecăruia, un drum de scăpare.

Pentru că nădejdea înseamnă o așteptare a binelui dorit și a cărei sosire pare probabilă. Ea este încrederea în realizarea unei acțiuni, în împlinirea unei dorințe. Înseamnă a conta pe cineva care să-ți asigure izbândă.

Apostolul Pavel ne spune: „...să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte... o nădejde... pe care o avem ca o ancoră a sufletului” (Evr. 6,18-19). El descoperă și izvorul acestei nădejdi:

„...Hristos în voi nădejdea slavei” (Col. 1,27); iar o altă versiune a acestui text spune: „Da, Hristos în voi și care aduce cu Sine nădejdea tuturor lucrurilor glorioase ale viitorului”.

Există nădejde! Printre umbrele și lacrimile vieții putem întrezări încă chipul unic al Aceluia care ne poate da nădejde pentru ziua de azi, pentru ziua de mâine și pentru totdeauna. Pentru noi este să hotărîm chiar dacă lucrurile, în aparență, merg rău; să vrem a ne ridica deasupra lor și vom reuși.

Să luăm aminte la certitudinea nădejdi inspirate de Apostolul Petru: „...De aceea, încingeți-vă coap-

sele minții voastre, fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul, care vă va fi adus la arătarea lui Isus Hristos” (1 Petru 1,13). Iar Psalmistul David adaugă: „Ferice de cine are pe Dumnezeu lui Iacob, ferice de cine își pune nădejdea în Domnul, Dumnezeu său”. Ps. 146,5.

Opriti-vă o clipă și admirați vestita pictură a lui Watts, cunoscută sub numele de „Speranța”. Tabloul întrușipează nădejdea ca o femeie legată la ochi, stînd singură pe rotocolul pămîntului. În mîna ține o harpă, ale cărei strune, în afară de una singură, toate celelalte sînt rupte. Deasupra ei, în semiobscuritate, strălucește pe cer numai o singură stea. Ea cîntă din harpa ei scoțînd încă o melodie atît de suavă încît chipul ei pare transfigurat.

Aceasta este nădejdea...!
Poate că am pierdut, în afară de unul singur toate celelalte lucruri. Nu trebuie să ne descurajăm ci să mergem înainte, împlinind la superlativ, acel singur lucru.

Poate că am pierdut banii strîniși cu mare grijă și sacrificiu ca să ne asigurăm în viitor, anii bătrîneții. S-au dus ca și cînd niciodată n-ar fi fost. Și ce e de făcut acum? Nimic! Pentru că n-am pierdut decît banii.

Unii și-au pierdut sănătatea. Nici o nenorocire mai mare nu poate veni asupra cuiva cînd își pierde sănătatea. Întîlnim mulți oameni în calea noastră care în ciuda greutăților cănora trebuie să le facă față cu corpurile lor sleite de boală. scot o muzică frumoasă și plăcută din strunele rămase încă nerupte de pe instrument. Banii, sănătatea și fericirea poate că sau surlberat, dar cîteva coarde au mai rămas acordate pe instrument... sau poate chiar numai una... — una singură... o stea care să strălucească încă pe cerul întunecat al vieții. Chiar și atunci să nu-ți pierzi nădejdea...!

Spiritul Profetic spune: „Nimeni nu trebuie să se lase descurajat sau să deznădăjduiască. Poate că Satana va năvăli asupra-vă cu cele mai grele gânduri: că starea voastră este disperată: că pentru voi nu mai există scăpare. Dar să știți că există totuși și pentru voi nădejde în Hristos. Dumnezeu nu cere să biruim cu propria noastră putere. El cere însă, ca noi să venim cît mai aproape de El. De ne-am afla în orice greutăți, din cele ce doboară corp și suflet, Domnul așteaptă să ne scape din toate”.

„Dacă însă, nu avem nici un interes pentru a căuta cunoștința de Dumnezeu; nici o plăcere spre a contempla caracterul lui Hristos; dacă sfințenia nu are nici o atenție pentru noi — atunci putem fi siguri că nădejdea noastră pentru cer este zadarnică”.

De multe ori îngerii lucrează cu ajutorul ființelor omenești ca să aducă nădejde, bucurie și pace pentru bolnavi și suferinzi, pentru cei descurajați și deznădăjduiți. Acei care primesc acest ajutor sînt binecuvîntați de două ori. Mulți capătă din nou sănătatea pierdută; cel des-

curajat devine optimist, ochii supti de lacrimi scinteiază de fericire, întristarea se transformă în bucurie și cel revelat cu sufletul exprimă recunoștință. Nefericirea cuiva este spulberată de nădejde...!

Nu pierdeți niciodată ocazia de a spune un cuvînt care să îmbărbăteze și să insufle altora nădejde...!

Venirea în lumea noastră a Domnului Isus a dat o nouă substanță și o nouă formă nădejdi. În afară de El, nu există nădejde. Isus Hristos rămîne pentru cel credincios... „nădejdea slavei” „...o ancoră a sufletului” „...o nădejde tare și neclintită care pătrunde înăuntrul Templului, unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător, cînd a fost făcut Mare Preot”.

Bazată pe o temelie solidă a credinței creștine, nădejdea inspiră curaj, entuziasm, optimism și bucurie. Ea este antidotul descurajării și disperării. Ea încurajează activitatea umană și dă avînt credinciosului în cucerirea Împărăției Cerului.

„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mîntuire pentru toți oamenii, a fost arătat, și ne învață... să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptînd fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mîntuitor Isus Hristos”. Tit 2,11-13.

„Și mă rog ca Dumnezeu Domnului nostru Isus Hristos... să vă lumineze ochii inimii ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui... și să vă umple în toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfînt să fiți tari în nădejde” (Efes. 1,17-19; Rom. 15,13).

Nădejde? Da! Ea poate și trebuie să fie partea noastră pentru astăzi și pentru mâine, prin Isus, Domnul nostru.

Dragostea.
...E cuvîntul cel mai folosit între credincioși; dar vai! și tot atît de neînțeles, atît de banalizat și de cele mai multe ori așa de ușor abandonat. Ce s-ar mai putea adăuga acestui cuvînt atît de mare ce nu s-a spus pînă acum, sau care sînt acele cuvinte celebre spuse despre dragoste și care să trezească în noi, care pășim în viață cu mai multă hotărîre de a semăna sămînța dragostei între oameni, acel ecou, acea vibrație lăuntrică, acel acord al voinței de a dezvolta această trăsătură divină pînă la desvirșire?

„Dar ce este de fapt aceea ce numim „dragoste”? Cugetătorii ne răspund:

„Dragostea este o putere care provoacă o pasiune curată de desfătare a sufletului...”

„Dragostea este un atașament de prietenie și simpatie care cere cu stăruință fericirea...”

„Dragostea este pulsul de viață a tot ce întîlnim frumos în lumea noastră; înțelegem acea dragoste caldă, curată, izvorită din inimă și călăuzită de buna judecată. Această dragoste, ce se reazemă pe virtute, înnobilează sufletul, dezvoltă spiritual, îmbunătățește caracterul, ocolește abaterile, dă vigoare sănătății”.

„Dragostea este sentimentul care duce pe om pînă la sacrificiul de sine. El se exprimă prin reverență față de Dumnezeu și respect pentru oameni...”

„Dragostea este un principiu divin în gândire și acțiune, care modifică caracterul, controlează pasiunile și înnoiește sentimentele”.

„Dragostea adevărată este un principiu sfînt și înălțător, cu totul diferit de ceea ce mulți înțeleg prin acest cuvînt. Ea este o plantă de origine divină care trebuie îngrijită și hrănită. Inimile afectuoase și credincioase, cuvintele amabile — vor exercita o influență plăcută asupra tuturor celor ce pătrund în sfera lor de activitate.

Sfintele Scripturi ridică pînă la sublim valoarea dragostei prin cuvintele :

„...sufletul lui Ionatan s-a lipit de sufletul lui David, și Ionatan l-a iubit ca pe sufletul din el...” (1 Sam. 18,1).

„Mă doare după tine frate Ionatane ! Tu erai plăcerea mea : dragostea ta pentru mine era minunată : mai presus de dragostea femeilescă...” (2 Sam. 1,26).

„...dragostea este tare ca moartea... jarul ei este jar de foc, o flacără a Domnului” (C. Cînt. 8,6).

„Domnul mi se arată de departe : „Te iubesc cu o iubire veșnică : de aceea îți păstrez bunătatea mea” (Ier. 31,3).

„Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă veșnică” (Ioan 3,16).

„Isus... fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit pînă la capăt...” (Ioan 13,1).

„Să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu” (Ioan 15,12).

„Dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămîne în noi, și dragostea Lui a ajuns desăvîșită în noi” (1 Ioan 4,12).

„Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu ; pentru că Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4,8).

„Iubesc pe Domnul, căci El aude glasul meu, cererile mele...” (Ps. 116,1).

„Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuți” (Lev. 19,18)

„...iubiți pe vrășmașii voștri (Mat. 5,40). „Dragostea nu va pieri niciodată...” (1 Cor. 13,8).

Cuvîntul „dragoste” este îmbrățișat de Sfintele Scripturi în toate semnificațiile lui și exprimat în cuvinte diferite. Primii creștini au folosit prin excelență cuvîntul „agape” — a iubi, cuvînt care enunță cea mai înaltă concepție creștină despre iubire reținut în Evanghelie — iubirea în starea ei perfectă. Aceasta este socotită un principiu. Este poruncă de Dumnezeu și poate fi descrisă ca o iubire pornită din respect și stimă, o iubire care angajează puterile cele mai înalte ale minții și inteligenței. Cu acest mod de a iubi, cunoscut omenirii prin jertfa răscumpărătoare a Domnului Isus, Apostolii au pornit să cuce-

reasă lumea pentru o cauză mai bună, pentru un scop mai înalt, s-o cîștige pentru Împărăția Cerului. N-au vrut să știe ce este oboșea, nici primejdiile și nici descurajarea ; au înaintat propovăduind iubirea lui Dumnezeu, dragostea insondabilă a lui Isus, dragostea care îi apropia pe unii de alții, constituind forța care a clădit în lume Biserica lui Isus Hristos.

Cu acest tablou multicolor al dragostei să trecem la personificarea ei în viața noastră, în toate etapele și manifestările ei.

Familia : Iată prima și cea mai bună școală unde se poate învăța dragostea ! În ea copilul și apoi adolescentul își îndestulează și-și dezvoltă nevoia naturală de a iubi.

„...iubește pe tatăl tău și pe mama ta...” se aude ecoul cerului în porunca a cincea, care pretinde exteriorizarea ei prin respect. La orice vîrstă ar fi, fiul sau fiica, trebuie să-și iubească părinții și cînd viața le este rodnică și fericită să-i ajute și să le aducă omagii convenite.

Se văd astăzi copii, care nu numai că tratează pe părinții lor de la egal la egal, ceea ce este lipsă de respect, dar se poartă cu ei ca și cînd ar fi superiori, crezînd că învățătura sau situația le dă acest drept și aceasta este lipsă de înțelegere din partea acestor copii.

Despre ilustrul Pasteur se povestește că atunci cînd compatrioții lui au inaugurat o placă comemorativă la casa sa natală, el a exclamat : „O, tatăl meu și mama mea ! Scumpii mei dispăruți ce ați trăit atît de modest în această căscioară : vouă vă datorez totul. ...Fiti binecuvîntați amîndoi, scumpii mei părinți pentru ceea ce ați fost...” Apoi invocînd succesiv pe mama și pe tatăl său el zise : „...Entuziasmul tău, neobosită mamă, mi l-ai transmis mie. Dacă am întovărășit întotdeauna marea știință cu marea Patrie, aceasta am făcut-o numai pentru că eram plin de sentimentele pe care tu mi le-ai inspirat... Și tu scumpul meu tată, a cărui viață ți-a fost atît de grea, ca și meseria ce-ai avut-o tu, mi-ai arătat ce poate face răbdarea în sforțările îndelungate ; ție îți datorez stăruința mea în munca de toate zilele. A-mi ridica privirile în sus, a învăța dincolo de privirile noastre căuta să mă ridic mereu : iată ce m-ai învățat tu. Punîndu-mi cartea în mînă, tu ai avut grijă de a mă învăța gloria Franței...”

Cît de strălucită ne apare iubirea lui Isac pentru tatăl său Abraam și a Domnului Isus pentru părinții pămîntești, și pentru Tatăl Său ceresc și pentru omenire, încît primul s-a supus legat pe altar iar al doilea S-a sacrificat pe cruce ca să-Si personifice dragostea Sa, prin jertfă pentru omenire.

De la iubirea de Dumnezeu și de părinți, tinerii trec la iubirea sentimentală, emotivă, la acel „phileo” biblic, a plăcea, a avea afecțiunea pentru care-i conduce la clădirea căminului. Cugetătorul A. Berchain spunea :

„Fericit acel ce poate fără a întrepuce al său dor.

De la iubirea mamei sale la prietenii să treacă,

Și din prietenie să înceapă primul său amor”.

Tînărul... „descoperă în sine o putere nouă, tare, infocată, cu aparență de neînvinș și care îl împinge spre sexul opus, îi produce dorința arzătoare de a iubi, de a fi iubit, care tinde să dea vieții sale o orientare nouă. După cum va ști, sau nu, să-și stăpînească acest instinct, viața lui va fi frumoasă sau urîță, nobilă sau perversă, normală sau tulburată...”. Dacă iubirea pentru aleasa inimii sale va fi curată și sinceră, dacă aceasta îl înalță, îl perfecționează și îi înfrumusețează viața atunci aceasta este iubirea pe care o inspiră rațiunea, care biruie tirania simțurilor și oferă idealul. Pentru ca iubirea să aibă toată noblețea și toată frumusețea, trebuie să aibă ca țintă căsătoria. Dumnezeu nu a creat-o decît pentru aceasta ; nu o sfințește și nu o binecuvîntează decît cu această condiție. Folosită în alte scopuri, omoară inteligența voiașă și inima, înjosește ființa omenescă și îi expune viața la cele mai mari dureri.

Ce poate oferi un credincios ceva mai frumos și mai fermecător decît o iubire curată și nevinovată, entuziastă și serioasă, care înalță gîndurile și îi idealizează sentimentele ?

Cineva scria logodnicei sale... „vreau să fiu vrednic de tine... amintirea ta m-a ocrotit de tot ce era nedemn. Astfel, multumită, ție am conservat neatins singurele lucruri pe care ți le pot oferi astăzi : un corp curat și o inimă virgină.”

Două lucruri să nu le uitați, 1. Să așteptați timpul iubirii, așa cum a spus înțeleptul Solomon : „nu strîniți nu treziți dragostea, pînă nu vine ea... adică pînă cînd vîrsta și judecata pot să-și pună girul și 2. Cînd este să alegeți... în locul unei frumuseți răpitoare, a unei voci admirabile și a unor talente diferite, să preferați tăria virtuții și a bunului simț, egalitatea humorului, tăria caracterului, profunda convingere sufletească, blîndețea și bunătatea cu ceea ce este superior frumuseții, adică farmecul.

Iubind pe Dumnezeu cu toată inima noastră, cu tot sufletul nostru, cu tot cugetul nostru și cu toată puterea noastră... pe aproapele nostru ca pe noi înșine... vom semăna pe drumul nostru ascendent sămînta dragostei de oameni cuprinsă în solia celui mai vibrant poem : „Dragostea nu va pieri niciodată (1 Cor. cap. 13).

Înzestrați cu credință, îndrumați de steaua călăuzitoare a fericitei noastre nădejdi și stăpîniți de căldura dragostei divine vom trece puntea veacurilor și vom pași fericiri în Împărăția Slavei lui Isus, care a crezut în salvarea celui credincios, a văzut ziua nădejdiilor împlinite și a iubit pînă la capăt... și în veșnicii, purtînd în corpul Său semnele biruinței Sale.

Caracterul creștinului se arată prin viața sa zilnică. Hristos zice: „Orice pom bun aduce roade bune; dar orice pom rău aduce roade rele“. Mintuitorul Se aseamănă cu o viață ale cărei coarde sînt urmașii Săi. El spune lămurit, că toți cei ce vor să fie ucenicii

o dorință adîncă de a cunoaște și a face voința Sa. Apostolul Ioan, ale cărui epistole vorbesc cu atîta îmbelșugare despre iubire, zice: „Aceasta este iubirea lui Dumnezeu, ca să păzim poruncile Sale“. Copilul care iubește pe părinții săi va arăta iubirea sa printr-o ascultare

voioasă; dar un copil egoist și nerecunoscător va căuta să lucreze cît mai puțin cu puțință pentru părinții săi, dorind, în același timp să se bucure de toate privilegiile date celui ascultător și credincios. Aceeași deosebire se vede și printre cei ce mărturisesc a fi copii ai

pină ce, — cu inima zdrobită și părăsit de cei pentru a căror mîntuire venise, — și-a dat viața pe crucea de pe Golgota.

Mulți dau înapoi cu groază de la o viață așa cum a trăit-o Mintuitorul nostru. Ei simt că s-ar cere o prea mare jertfă pentru a imita Modelul, a aduce roade prin fapte bune, și a îndura apoi cu răbdare cosorul curățitor al lui Dumnezeu, pentru ca să poată aduce mai mult rod. Dar cînd creștinul se socotește numai o unealtă umilă în mîinile lui Hristos, și se străduiește să-și îndeplinească cu credincioșie orice datorie, sprijinindu-se pe ajutorul făgăduit de Dumnezeu, atunci va lua jugul lui Hristos, și Îl va socoti ca fiind ușor. El poate privi atunci cu curaj

— CARACTERUL

Săi, trebuie să aducă rod; și apoi arată cum ei pot deveni coarde roditoare. „Rămîneți în Mine, și Eu voi rămîne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă, dacă nu rămîne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămîneți în Mine“.

Apostolul Pavel descrie roadele pe care trebuie să le aducă un creștin. El spune că acestea sînt: „în toată evlavie, neprihănirea și adevărul“. Și iarăși zice: „Roada Duhului este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blîndețea, înfrinarea poftelor“. Aceste virtuți prețioase nu sînt decît principiile legii lui Dumnezeu trăite în viața de toate zilele.

Legea lui Dumnezeu este pentru noi credincioșii măsura desăvîrșirii noastre morale. Această lege a fost exemplificată în chip practic în viața lui Hristos. El zice despre Sine însuși: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu“. Cerințele Cuvîntului lui Dumnezeu nu sînt împlinite decît de această ascultare. „Cine zice că rămîne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus“. Noi nu ne putem plînge că n-am fi în stare să facem aceasta, căci avem asigurarea: „Harul Meu ți-este îndeajuns“. Cînd privim în oglinda divină a legii lui Dumnezeu, vedem păcătoșenia peste măsură a păcatului, și starea noastră ca unii care am călcat legea. Dar prin cîntă și credință sîntem îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu și prin harul divin ni se dă destoinicia de a da ascultare poruncilor Sale.

Cei ce au o adevărată iubire de Dumnezeu, vor da pe față

oare voioasă; dar un copil egoist și nerecunoscător va căuta să lucreze cît mai puțin cu puțință pentru părinții săi, dorind, în același timp să se bucure de toate privilegiile date celui ascultător și credincios. Aceeași deosebire se vede și printre cei ce mărturisesc a fi copii ai

lui Dumnezeu. Unii dintre cei ce cunosc că sînt obiectul iubirii și purtării Sale de grijă, și doresc să primească binecuvîntarea Sa, nu găsesc nici o plăcere în a împlini voia Lui. Ei socotesc cerințele lui Dumnezeu față de ei ca fiind o restricție neplăcută, iar poruncile Sale ca fiind un jug apăsător. Dar cel ce umblă cu adevărat după sfîntirea inimii și a vieții, găsește plăcere în legea lui Dumnezeu, și regretă numai că rămîne prea în urmă de la măsura cerută de poruncile Sale.

Ni s-a dat porunca, să ne iubim unii pe alții, după cum ne-a iubit Hristos. El și-a dat pe față iubirea Sa, jertfindu-și viața ca să ne răscumpere pe noi. Ucenicul cel iubit spune că noi trebuie să fim voioși a ne da viața pentru frați. Căci „oricine iubește pe Cel ce L-a născut, iubește și pe cel născut din El“. Dacă iubim pe Hristos, trebuie să iubim și pe cei ce se aseamănă Lui în viață și caracter. Și nu numai atît, ci trebuie să iubim și pe toți ceilalți. Hristos a părăsit cerul pentru ca să mîntuiască pe păcătoși, și a venit pe pămînt ca să sufere și să moară pentru ei. Urmărind aceasta, El S-a trudit, a suferit și S-a rugat,

CREȘTIN —

și încredere, zicînd: „Știu în cine am crezut, și sînt incredințat că El are putere să păzească ce I-am incredințat“.

Cînd întîlnim piedici în calea noastră și le biruim cu credincioșie, și cîștigăm biruință în Numele lui Hristos; cînd, purtînd răspunderi, ne aducem la îndeplinire datoritiile, în Spiritul Domnului nostru, — atunci, într-adevăr, cîștigăm o cunoștință prețioasă despre credincioșia și puterea Sa. Atunci nu ne vom sprijini pe experiența altora, căci avem mărturia în noi înșine. Asemenea samaritenilor de pe vremuri, vom zice: „L-am auzit noi înșine, și știm că acesta este în adevăr Hristosul, Mintuitorul lumii“.

Cu cît vom privi mai mult la caracterul lui Hristos, și cu cît vom avea mai multă experiență despre puterea Sa mîntuitoare, cu atît mai bine ne vom da seama de propriile noastre slăbiciuni și nedesăvîrșiri, și cu atît mai cu seriozitate vom privi la El, ca la tîria și Răscum-părătorul nostru. Noi n-avem nici o putere în noi înșine spre a ne curăți templul sufletului de întînăciuni; dar dacă ne căim de păcatele, pe care le-am făcut împotriva lui Dumnezeu

(continuare în pag. 18)

el de al treilea capitol al epistolei apostolului Pavel către Evrei se împarte în mod natural în două părți și anume : de la versetul 1 la 6 și de la versetul 7 la 19. Prima parte se ocupă cu comparații și contraste între Domnul Hristos și Moise ; a doua parte începe discutarea situației poporului Israel în pustie, subiect ce este apoi continuat în capitolul al patrulea.

Moise ocupă un loc de înaltă stimă la poporul Israel. Prin el s-a dat legea, care este cunoscută ca fiind legea lui Moise. El a fost pe munte cu Domnul și a mijlocit pentru popor. El a ridicat cortul întâlnirii, Sanctuarul din pustie, și lui i-a vorbit Dumnezeu față către față. Rabinii învață faptul că sufletul lui Moise era echivalent cu sufelele tuturor copiilor lui Israel. Ei învățau de asemenea ca fiind important faptul că titlul Moise, Rabi sau Învățătorul nostru, în ebraică are valoarea numerică de 613, ceea ce este asemănător cu valoarea numerică a literelor cu-

prinse în : Domnul Dumnezeu lui Israel.

Ultima parte a capitolului ne prezintă pe Moise și Israel. Moise a scos pe Israel afară din Egipt conducându-l în pustie, unde a rătăcit timp de patruzeci de ani. El nu l-a condus în Pământul Făgăduinței către care el a pornit. Aceasta, desigur, a fost din cauza poporului. Ei au murmurat și s-au plîns, și din cauza necredinței n-au intrat în făgăduința ce a fost făcută acelei generații de a intra în Pământul Făgăduinței.

EVREI 3,1—6 : „De aceea, frați sfinți, care aveți parte de chemarea cerească, ațintiți-vă privirile la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus, care a fost credincios. Celuice L-a rînduit, cum și Moise a fost „credincios în toată casa lui Dumnezeu“. Căci El a fost găsit vrednic să aibă o slavă cu atît mai mare decît a lui Moise, cu cît cel ce a zidit o casă are mai multă cinste decît casa însăși. Orice casă este zidită de cineva, dar

Cel ce a zidit toate lucrurile, este Dumnezeu. Cît despre Moise, el a fost „credincios în toată casa lui Dumnezeu“, ca slugă, ca să mărturisească despre lucrurile, care aveau să fie vestite mai tîrziu. Dar Hristos este credincios ca Fiu peste casa lui Dumnezeu. Și casa Lui sîntem noi, dacă păstrăm pînă la sfîrșit încrederea nezuguduită și nădejdea cu care ne lăudăm“.

Aceste versete pun în contrast și compară lucrarea Domnului Hristos cu lucrarea lui Moise. Făcînd astfel apostolul nu vorbește fără respect despre Moise, dar îl laudă pentru credințioșia sa. Atît Domnul Hristos cît și Moise au construit, au înălțat o casă, și amîndoi au fost credincioși lucrării lor. Domnul Hristos a fost totuși mai mare, pentru că El era Fiu în această casă în timp ce Moise era numai un serv. Așa cum autorul arăta mai înainte și anume că Domnul Hristos este mai presus de ingeri, la fel el îl prezintă ca fiind mai mare decît Moise.

VERSETUL 1. „Ațintiți-vă privirea la Apostolul și Marele Preot al Mărturisirii noastre“. Isus este numele pămîntesc al Mîntuitorului, și atunci cînd este folosit în Noul Testament, se referă în general la starea Sa întrupată. Domnul Hristos, sau Mesia, se referă la natura Sa divină. Isus îl reprezintă ca Fiu al Omului ; Hristos, ca Fiu al lui Dumnezeu. Cînd ambele nume sînt folosite împreună așa cum este folosit în versetul 1 din capitolul 3, unde unele traduceri spun : „Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus Hristos“, aceasta face referire la Dumnezeu-Om, Domnul și Mîntuitorul nostru, Isus Hristos.

În acest verset noi sîntem sfațuți a-L considera în mod deosebit în poziția Sa ca apostol și Mare Preot. Un Apostol, este un trimis... cel ce este trimis. Aici se afla singurul loc unde Hristos este numit cu acest nume, deși în multe locuri ni se

vorbește despre El ca fiind trimis (Ioan 5,24 ; 6,44 ; 17,3).

VERSETUL 2. „Credincios Celuice L-a rinduit, cum și Moise...”. Autorul prezintă pe Domnul Hristos ca fiind antitipul lui Moise, comparându-L și punându-L în contrast cu marele Conducător al lui Israel. Deși

turii spune astfel : „Copii lui Israel au făcut toate aceste lucrări după toate poruncile pe care le dăduse lui Moise Domnul. Moise a cercetat toate lucrările ; și iată, le făcuseră cum poruncise Domnul, așa le făcuseră. Și Moise l-a binecuvîntat” (Ex. 39,42—43).

CĂTRE EVREI

Moise nu a fost nici apostol și nici mare preot în sensul cel strict al cuvîntului, totuși el a servit în dreptul ambelor calități : El a fost chemat de Dumnezeu să facă această lucrare. El a fost solul și trimisul lui Dumnezeu avînd o însărcinare divină, ales de către Dumnezeu în persoană, tot atît de real și adevărat un apostol cum au fost toți apostolii. El a înălțat Cortul Întîlnirii, Tabernacolul din pustie ; el a instituit serviciul din Sanctuar și a dat sfaturi lui Aaron inițiindu-l în serviciul preoției ; el a fost primul care în pustie, după înălțarea Sanctuarului a adus sacrificii, jertfe și a supravegheat lucrarea lui Aaron. În acest sens el a fost un mare preot și chiar mai mult.

Accentul în acest verset este pus pe credințioșia atît a lui Moise, cît și a Domnului Hristos, credințioșie față de Cel ce „L-a rinduit”. Raportul vieții Domnului Hristos subliniază acest punct. Niciodată Domnul Hristos n-a făcut propria Sa voie sau să rostească propriile Sale cuvinte. „Eu nu pot face nimic de la Mine însumi... pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis” (Ioan 5,30). „Și Cuvîntul, pe care-l auziți, nu este al Meu, ci al Tatălui care M-a trimis” (Ioan 14,24). Chiar numele Său este „Martorul credincios și adevărat” (Apoc. 3,15).

Tot așa a fost și Moise credincios în lucrarea ce i-a fost dat s-o facă. El a fost credincios „în toată casa mea” (Num. 12,7). În ridicarea Sanctuarului, a Tabernacolului din pustie Dumnezeu în persoană a furnizat lui Moise modelul și apoi a spus lui Moise : „Vezi să faci după chipul, care ți s-a arătat pe munte”. Exod 5,40. Raportul Scrip-

Tot la fel Domnul Hristos poate spune : „Dar Eu am o mărturie mai mare decît a lui Ioan ; căci lucrurile, pe care mi le-a dat Tatăl să le săvîrșesc, tocmai lucrurile acestea, pe care le fac Eu, mărturisesc despre Mine că Tatăl M-a trimis” (Ioan 5,36). „Adevărat, adevărat vă spun, că Fiul nu poate face nimic de la Sine ; El nu face decît ce vede pe Tatăl făcînd ; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai” (Ioan 5,19). Iar atunci cînd lucrarea Sa s-a terminat, El a anunțat aceasta : „Eu Te-am proslăvit pe pămînt, am sîrșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac” (Ioan 17,4). Astfel Moise și Domnul Hristos au fost amîndoi credincioși în sferile lor de activitate.

VERSETUL 3. „... o slavă cu atît mai mare”. Hristos are slavă tot așa după cum cel ce construiește o casă este mai mare decît casa construită. Este un adevăr incontestabil acela că oricît de glorioasă poate fi o clădire, cel care a construit-o, cel ce a produs-o, este mai mare.

Autorul consideră aici pe Domnul Hristos ca fiind Cel ce construiește iar Moise fiind casa, o figură de stil pe care ulterior el o va modifica.

VERSETUL 4. „Celce a zidit toate lucrurile, este Dumnezeu”. Biserica este casa lui Dumnezeu, și ca atare Moise a fost o parte a acestei case. Hristos este meșterul zidar, Constructorul acestei case, și avînd în vedere că cel care a zidit toate lucrurile, este Dumnezeu, aceasta, în mod indirect este o declarație cum că Hristos este Dumnezeu.

VERSETUL 5. „Moise... ca slugă”. Aici figura de stil este schimbată, prin faptul că Moise

nu mai este nicidecum casa, ci slujește în această casă. Și în această poziție el a fost credincios, așa cum ne prezintă raportul.

„Ca să mărturisească”. Moise, construind casa, faptul acesta era o mărturie despre lucrurile, care aveau să fie vestite mai tirziu, adică, era un simbol al adevăratului tabernacol și al adevăratului serviciu cu care Hristos avea să slujească. Chiar Moise însuși recunoaște că Cineva trebuia să vină, Cineva asemenea lui, atunci cînd a spus : „Domnul, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine, să ascultați de el” (Deut. 18,15).

VERSETUL 6. „Dar Hristos este credincios ca Fiu”. Hristos este Fiu peste casa Sa, casă care sîntem noi, dar numai dacă păstrăm pînă la sîrșit încrederea nezdăduită și nădejdea cu care ne lăudăm”. Cuvîntul folosit aici însemnează mai mult decît numai încredere. Aici este încrederea care este mai mult îndrăzneală ; nu îndrăzneală în sensul unui pas făcut înainte, dar un pas nechibzuit, ci o îndrăzneală sfîntă bazată pe încredere.

Dumnezeu dorește să ne apropiem de El în deplină încredere și nu cu teamă și frică ; și El acordă acestei încrederi o așa de mare prețuire, încît îl consideră un semn al calității de fiu. Dacă sîntem în adevăr copii și nu slugi, atunci vom da pe față o sfîntă îndrăzneală.

Cu privire la aceasta, apostolul Pavel spune în epistola sa către Romani : „Căci toți ceice sînt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sînt fiii ai lui Dumnezeu. Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică ; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm : Ava, adică : Tată ! Insuși Duhul adevăratește împreună cu Duhul nostru că sîntem copii ai lui Dumnezeu. Și dacă sîntem copii, sîntem și moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El” (Rom. 8,14—17).

În Galateni el prezintă acelaș subiect : „Așa că nu mai

ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu" (Gal. 4,7).

Apostolul Pavel descrie aici spiritul servului, spiritul celui în sclavie. Nu acesta este spiritul pe care noi l-am primit, spune el, ci un spirit de înfiere — care în Galateni este numit „Spiritul Fiului Său“, prin care noi putem striga „Ava“ adică „Tată“. Ava este o expresie aramaică, care într-un sens deosebit și într-o mare măsură exprimă iubirea și încrederea copilului în părinții săi. El este folosit din copilărie, ca o expresie plină de afecțiune. Este vrednic de notat faptul că Domnul Hristos a folosit această expresie în ceasul cel întunecos din grădina Ghetsemani, atunci când în amărăciunea sufletului Său a strigat: „Ava, adică: Tată. — Ție toate lucrurile Ți sunt cu puțință: depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși, făcă-se nu ce voiesc Eu, ci ce voiești Tu“ (Marcu 14,36).

Unii creștini dau pe față prea mult un spirit de slugă, de rob și au un pronunțat complex de inferioritate pe care aceștia îl confundă cu umilința. Domnul Hristos a fost blind și smerit cu inima, dar n-a existat la El o umilință afectată, nu s-a văzut la El nimic din spiritul de slugă. Să-l vedem în noaptea memorabilă când „S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar, și S-a încins cu el. Apoi a turnat apă într-un lighean, și a început să spele picioarele ucenicilor, și să le ștergă cu ștergarul cu care era încins“ (Ioan 13,4.5). Nicio dată n-a fost El mai mare decât atunci în ocaziunea de mai sus El S-a oprit ca să slujească ucenicilor Săi, după cum a coborât din ceruri ca Să slujească omenirii întregi. El știa Cine este și de unde vine. El știa de asemenea că „Tatăl Ți dăduse toate lucrurile în mină, că de la Dumnezeu a venit și la Dumnezeu se duce“ (Ioan 3,3). Și era cu conștiința puterii și slavei Sale că El S-a ridicat să slujească. Iată pe Unul căruia I-a fost dată puterea în cer și pe pământ, care știa că de la Dumnezeu vine și că la Dum-

nezeu se duce. Să-l privim în genunchiat ca să slujească, nu cu un spirit servil, sau cu simțăminte de inferioritate, nu, ci cu toată grația și măreția cerului, cu toată maiestatea prezenței Sale. El S-a plecat, nu pentru a primi favoruri, ci ca să dea binecuvântări. Ce minunată condescendență, ce umilință extraordinară în conținut și semnificație, ce demnitate impresionantă! El a slujit, dar nu cu un spirit servil.

Creștinii sint copiii Dumnezeului Celui Prea Înalt. Ei au dreptul de a sta în demnitatea pe care Dumnezeu le-a dat-o, ca ambadori ai regelui ceresc. Deși ei trebuie să dea dovadă de blîndețe și umilință, ei nu trebuie să fie servili. Ei nu trebuie să-și ascundă identitatea. Ei nu trebuie să se rușineze de credința lor. Ei sint copiii lui Dumnezeu și trebuie să dea pe față un spirit liniștit și plin de demnă încredere, semnul unui adevărat copil al lui Dumnezeu.

Mai tîrziu în epistola către Evrei noi sintem îndemnați ca să avem îndrăzneala de a avea intrare slobodă în locul prea sfînt, prin singele lui Isus (Evrei 10,19), ceva ce marele preot aici pe pămînt n-a făcut vreodată. Și iarăși, sintem sfătuiți să ne apropiem cu îndrăzneală, de tronul harului, iar în ultima carte a Bibliei găsim că cei ce păzesc poruncile Sale au dreptul „la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate“ (Evrei 4,16); Apoc. 22,14). Pentru unii ca aceștia, porțile nu numai că se deschid puțin, nu, aceste porți sint larg date în lături. „Deschideți porțile, ca să intre neamul cel neprihănit și credincios“ (Is. 26,2). Ei au dreptul la pomul vieții, Ei aparțin Împărăției lui Dumnezeu. Ei pășesc în ea cu îndrăzneală.

Calitatea de fiu, trebuie — totuși — să se caracterizeze prin ceva mai mult decât numai prin îndrăzneală. Noi trebuie să păstrăm nădejdea „noastră“ nu numai „nezguduită“, dar noi trebuie „să „păstrăm pînă la sfîrșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne lăudăm“ sau cum redau alte traduceri acest ultim gînd: „Nădejdea în care ne bucurăm“. Dumnezeu nu este mulțumit

să aibe pe copiii Săi triști și aplecați, încovoiați ca un pipirig. Această stare s-ar reflecta asupra Sa, după cum acest lucru s-ar reflecta și asupra unui tată, dacă ar vedea pe copiii săi nefericiți și deprimați, descumrajați. Noi dăm o falsă mărturie despre Dumnezeu atunci cînd sintem întunecați și descumrajați. Dumnezeu dorește ca noi să fim plini de bucurie; ca nu cumva prin înfățișarea, prin comportarea și limba noastră noi să facem o impresie proastă despre Dumnezeu. Acesta este unul din semnele care ar trebui să distingă pe moștenitor, de slugă, de serv.

EVREI 3,7—19. „De aceea, cum zice Duhul Sfînt: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii, ca în ziua ispitirii în pustie, unde părinții voștri M-au ispitit, și M-au pus la încercare, și au văzut lucrările Mele patruzeci de ani! De aceea M-am dezgustat de neamul acesta, și am zis: „Ei totdeauna se rătăcesc în inima lor. N-au cunoscut căile Mele! Am jurat dar în mînia Mea că nu vor intra în odihna Mea! Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu. Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, cită vreme se zice: „Astăzi“, pentru ca nici unul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului. Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos dacă păstrăm pînă la sfîrșit încrederea nezguduită de la început, cită vreme se zice: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii“. Cine au fost, în adevăr, ceice s-au răzvrătit după ce auziseră? N-au fost oare toți aceia, care ieșiseră din Egipt prin Moise? Și cine au fost aceea de care S-a dezgustat El patruzeci de ani? N-au fost oare cei ce păcătuiseră, și ale căror trupuri moarte au căzut în pustie? Și cui S-a jurat, El că n-au să intre în odihna Lui? Nu S-a jurat oare celor ce nu ascultaseră? Vedem dar că n-au putut să intre din pricina necredinței lor“.

Aceste versete se ocupă cu pelerinările poporului Israel în

Egipt. Se redă faptul că Israel a dat greș în a intra în odihna lui Dumnezeu, și scoate în evidență motivele eșecului lor.

Apostolul Pavel are două scopuri în mintea sa atunci când redă experiența poporului iudeu din pustie, și amindouă sînt importante.

Primul scop este acela de a arăta superioritatea Domnului Isus față de Moise și Iosua. Nici Moise și nici Iosua n-a adus poporul în odihna pe care Dumnezeu a plănuț-o pentru ei; Moise personal n-a intrat în Canaan, ci a murit la hotarele Canaanului; astfel nu el a condus pe Israel în Canaan. Iar deși Iosua i-a dus în Pămîntul Făgăduinței, el nu i-a dus în odihna lui Dumnezeu. Ceea ce n-a putut face nici Moise și nici Iosua, a putut-o face Domnul Hristos, lucrare pe care Domnul Hristos o face și în prezent. Acest argument se înscrie în linia scopului general al autorului de a arăta poziția Domnului Hristos față de toți ceilalți.

Faptul că Israel n-a intrat în Canaan sub conducerea lui Moise datorită necredinței lor, dă ocazie apostolului să adreseze cititorilor săi muștrarea de a nu face și ei experiența poporului Israel. Acum, în persoana Domnului Hristos, apare, pentru cel credincios, un conducător care-i va duce în adevărata odihnă a lui Dumnezeu. Ei (cei credincioși) nu trebuie să dea greș în a-L urma, făcînd astfel chemarea și alergarea lor sigură. Acesta este cel de al doilea scop al său.

VERSETUL 7. „Cum zice Duhul Sfînt“. Aceste gînduri le găsim și în Ps. 95,7-11. În timp ce noi atribuim psalmii, lui David. Inspirația îi atribuie Duhului Sfînt. Acest fapt trebuie să adauge putere cuvintelor acestora. „Astăzi“, așa cum este folosit aici și în capitolul următor, este momentul de astăzi al chemării lui Dumnezeu, în care această chemare se face auzită. Astăzi, a fost în ziua chemării poporului Israel; astăzi a fost în ziua cînd Domnul Hristos a făcut această chemare; astăzi este și în prezent. „Astăzi“ este totdeauna prezent, totdeauna valabil, atîta vreme cît ha-

rul divin mai acționează în favoară păcătoșului. „Astăzi“ nu s-a consumat în pustie, deși mulți au murit acolo pentru că n-au ascultat. Chemarea „Astăzi“ nu s-a încheiat în zilele Domnului Hristos cînd El era pe pămînt, deși mulți L-au lepădat. „Astăzi“ nu este perimat nici în prezent, deși ultima chemare a harului este pe punctul de a fi auzită. Este încă „astăzi“ pentru cel credincios care va auzi și va da ascultare chemării.

VERSETUL 8. „Nu vă împietriți inimile“. Pentru prima dată Israel a murmurat împotriva lui Moise, provocînd astfel pe Dumnezeu, la Mara, la trei zile după ce ei au trecut Marea Roșie (Ex. 15,23—26). Cînd ei au poposit însetați în acest loc, n-au putut bea din această apă pentru că apa era amară. Dar Dumnezeu a arătat lui Moise un lemn și I-a poruncit să-l arunce în apă; de îndată ce Moise a făcut acest lucru, apa s-a făcut dulce, bună de băut.

Declarația: „Acolo l-a pus la încercare“ (Ex. 15,25), arată faptul că Dumnezeu în mod intenționat i-a condus la aceste ape amare ca să-i încerce. El dorea să-i întărească pentru încercările zilelor ce le stăteau înainte, și în care ei aveau să aibe nevoie de credință în Dumnezeu; și astfel El a îngăduit ca ei să fie lipsiți de apă pentru ca să-i învețe lecția încrederii în El. Tocmai îi scăpase de armata lui Faraon și despărțise apele Mării Roșii pentru ei. Dar cînd au sosit la aceste ape amare, lui Dumnezeu I-ar fi plăcut să-i audă zicînd: „Dumnezeu care a făcut să trecem ca pe uscat prin Marea Roșie, care a nimicit armata Faraonului, nu va îngădui ca să pierim de sete. Să așteptăm plini de răbdare. Dumnezeu ne pune la încercare. El ne va da apă atunci cînd va considera că este momentul cel mai potrivit.

Dar în loc de a da pe față credință, ei au început că murmure împotriva lui Moise și împotriva lui Aron. Ei nu învățaseră să se încreadă în Dumnezeu. Ei aveau puțină credință, dacă nu le lipsea chiar cu totul credința. Cînd au dat pe față o astfel de lipsă de încredere în El, tre-

buia oare Dumnezeu să le arate mai multe minuni mai înainte ca ei să creadă în El?

Ceva mai tirziu cînd au ajuns să ducă lipsă de hrană, Dumnezeu a plouat mană din ceruri pentru ei. Le-a fost spus ca să strîngă „cît îi trebuie pentru fiecare zi, ca să-l pun la încercare și să văd dacă va umbla sau nu după Legea Mea“ (Ex. 16,4). Astfel Dumnezeu i-a pus din nou la încercare; dar ei n-au reușit nici de data aceasta să demonstreze încrederea și ascultarea de Cuvîntul lui Dumnezeu.

A treia încercare a venit atunci cînd poporul Israel „a tăbărit la Refidim. Acolo poporul n-a găsit apă de băut“ (Ex. 17,1). De data aceasta ei ar fi trebuit să știe că Dumnezeu îi pune la încercare. Dar ei au strigat după apă, ridicînd aceeași veche plîngere împotriva lui Moise: „Poporul stătu acolo chinuit de sete, și cirtea împotriva lui Moise. El zicea: „Pentru ce ne-ai scos din Egipt, ca să ne faci să murim de sete aici cu copii și turmele noastre?“ (Ex. 17,3). Astfel Dumnezeu le-a dat apă, după ce Moise a lovit stîncă (vers. 5—6).

Este ultima experiență la care epistola către Evrei se referă în textul de care ne ocupăm acum. Dumnezeu nu i-a muștrat cu ocazia primei și celei de a doua atitudini a lor, dar a treia oară, cînd ei au „ispitit pe Domnul zicînd: Este oare Domnul în mijlocul nostru, sau nu este?“ ei au mers prea departe (Ex. 17,7). Dumnezeu a fost provocat, iar inscripția divină numește aceasta în Evrei „răzvrătire“ (Ev. 3,8). Dumnezeu făcuse multe pentru ei, dar ei n-au învățat lecția.

VERSETUL 9. „Părinții voștri M-au ispitit... patruzeci de ani“. La încheierea pribegiei lor în pustie, cam după patruzeci de ani de la experiențele menționate mai sus, poporul Israel a poposit în pustia Sin, și au fost de asemenea lipsiți de apă. Se părea că după un așa de lung timp ei ar fi trebuit să fi învățat a se încrede în Dumnezeu; dar în loc de a demonstra acest lucru, așa cum era de așteptat, ei au murmurat ca și mai înainte: „Pentru ce ați adus

adunarea Domnului în pustia aceasta, ca să murim în ea, noi și vitele noastre? (Num. 20,4). Și astfel Dumnezeu le-a dat apă. Din nou ei au dat greș în a trece cu succes proba încercării lor. „Acestea sînt apele Meriba (Ceartă) unde s-au certat copiii lui Israel cu Domnul care a fost sfințit între ei“. (Num. 20,13).

VERSETUL 10. „DE ACEEA M-AM DEZGUSTAT“. Aceasta este o declarație foarte blindă. Dumnezeu avea motive de a fi mai mult decît numai dezgustat. Timp de patruzeci de ani ei au văzut lucrările Lui. În fiecare zi, săptămîină după săptămîină ploua mană din ceruri (cu excepția zilei de sîmbătă — Ex. 16,4). Hainele lor în mod miraculos s-au menținut bune în tot acest timp: „hainele nu vi s-au învechit pe voi, și încălțămîntea nu vi s-a învechit în picior“ (Deut. 29,5). „Haina nu ți s-a învechit pe tine, și nici nu ți s-au umflat picioarele în timpul acestor patruzeci de ani“ (Deut. 8,4). În ciuda faptului că mana a căzut din ceruri pentru hrana lor și a minunii cu caracter personal și anume că hainele nu li s-au învechit în tot acest timp, ei n-au învățat lecția pe care trebuia s-o învețe. „Ei totdeauna au greșit în inima lor“ spune Dumnezeu, „și n-au cunoscut căile Mele“.

VERSETUL 11. „NU VOR INTRA“. Dumnezeu S-a comportat cu ei cu multă, foarte multă răbdare. El nu putea face mai mult pentru ei. Ei au greșit, nu numai în faptele lor, ci și „în inima lor“. Și astfel Dumnezeu în mod liber a jurat: „nu vor intra în odihna Mea!“

„ODIHNA MEA“. Principala ambiție a poporului Israel a fost de a intra în Pămîntul Făgăduinței. Dumnezeu le-a promis pace și odihnă din partea vrăjmașilor lor; ei erau obosiți de pribegiea lor prin pustii, și gîndeau că intrarea lor în Canaan, va rezolva dificultățile lor. Deci în mod natural, toate speranțele lor se concentraseră în Canaan, căminul făgăduinței lor.

Dar Dumnezeu avea mult mai mult în mîntea Sa decît numai intrarea în Pămîntul Făgăduinței. El dorea ca ei să intre în

ODIHNA SA. Era o invitație ce se putea compara cu invitația adresată de Domnul Hristos atunci cînd spunea: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă“ (Mat. 11,28). A intra în țara Canaanului, aceasta nu avea niciodată să le dea odihna pe care Dumnezeu o avea în mîntea. Odihna Sa este odihna sufletului, atunci cînd povara păcatului este îndepărtată, iar omul este eliberat, în această odihnă era chemat Israel.

Deși Israel nu a răspuns. Puțini, foarte puțini, au intrat în adevăr prin credință, dar marea majoritate a refuzat și a murit în pustie. Dumnezeu a respins această generație și dintre miile care în cele din urmă au intrat în Canaan, numai foarte puțini au intrat în odihna lui Dumnezeu.

VERSETUL 12. Apostolul Pavel folosește acum ocazia de a adresa o avertizare credincioșilor bisericii, bazat pe experiența poporului Israel. „Luați seama dar“ spune el, „ca niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă. O „inimă rea și necredincioasă“ este de fapt adevărata dificultate cu poporul Israel în pustie. Acesta a fost motivul pentru care ei n-au intrat în odihna lui Dumnezeu. Primejdia era aceeași și în timpul apostolului Pavel și nu este mai puțin real și pentru credincioșii bisericii contemporane. În ciuda lecțiilor trecutului, mai repede ne pierdem încrederea și credința, atunci cînd ajutorul nu ne vine la timpul și în modul în care noi am considera că trebuie să vină. Din acest punct de vedere noi sîntem chiar mai puțin credincioși de cum au fost ei, căci noi avem astăzi dovada puterii și grijii lui Dumnezeu, în măsura în care ei n-au avut această posibilitate. Lipsa noastră de credință stă în vîdit contrast cu credincioșia lui Moise și a Domnului Hristos, așa cum ne este prezentată în prima parte a acestui capitol.

VERSETUL 13. „CI ÎNDEMNĂȚI-VĂ UNII PE ALȚII ÎN FIECARE ZI“. Avem nevoie să ne reamintim mereu de bună-tatea lui Dumnezeu și de datoria noastră, pentru ca să nu uităm

aceste lucruri. Noi trebuie să folosim fiecare mijloc pe care Dumnezeu l-a pus la dispoziție pentru zidirea bisericii lui Dumnezeu; ocazii de rugăciuni în adunare publică, rugăciunea și meditația, studiu și comuniunea cu Dumnezeu și comuniunea frățească, altarul familiar, lucrarea de evanghelizare a bisericii, lucrarea pentru cei în suferință, participarea la orînduirile sfinte statornicite în biserica sfinților lui Dumnezeu, cum și oricare alt mijloc care să încurajeze și să întărească credința noastră.

„PRIN ÎNȘELĂCIUNEA PĂCATULUI“. Mulți credincioși sînt conștienți de fascinația și plăcerile trecătoare ale păcatului. El arată adesea atractiv și oamenii sînt prinși în lațul lui. Înșelătoria lui nu este totdeauna vizibilă. Vinul poate fi plăcut la gust și poate da un simțămînt de bună dispoziție și plăcere. Dar reacția, urmările îmbătării dau pe față înșelăciunea sa; și cu regret cei în cauză descoperă pierderea temporară a controlului de sine și a unei judecări sănătoase. Și alte păcate pot fi atractive și să promită preocuparea de plăceri; dar auto-sugestia, sau auto-hipnotizarea durează numai o clipă. Dar ceea ce seamănă omul, aceea va și culege; și trezirea la realitatea secerișului — sănătate ruinată, cămine distruse, „disgrație, disprețul oamenilor cu o judecată sănătoasă, pierderea prietenilor și a agoniselii, faptul de a sta sub judecata și condamnarea conștiinței, pierderea vieții veșnice — toate acestea vin ca un șoc teribil. Auto-nimicirea, se pare multora a fi singura dezlegare, singurul mijloc de a ieși din impas. Dar acesta este cel mai laș și mai egoist mijloc al apogeei vieții de păcat, și care aduce mai multă disgrație și dispreț și pierderea celor dragi. Este necesar a fi zi de zi avertizați și îndemnați, ca să nu ni se impietrească inima prin înșelăciunea păcatului.

VERSETUL 14. „PARTAȘI AI LUI HRISTOS“, sau „Cu Hristos“. Nu într-un timp prea îndepărtat noi vom ajunge a fi părtași cu Hristos. Unirea cu Domnul Hristos aici și acum,

este o experiență foarte prețioasă, și din punct de vedere al experienței creștine cea mai înaltă realizare posibilă a unui creștin.

Acest verset este paralel versetului 6, al acestui capitol, unde sîntem sfătuiți să păstrăm nezguduită încrederea și bucuria nădejdii noastre pînă la sfîrșit. Aici, cu acest verset sîntem sfătuiți să păstrăm nezguduită nu numai încrederea noastră, ci și „încrederea nezguduită de la început” sau cum spun alte traduceri, „începutul încrederii noastre”. Cum credința noastră, încrederea și îndrăzneala noastră erau puternice la început, cînd ne bucuram de dragostea dintii, tot așa noi trebuie să continuăm a le păstra nealterate de timp și împrejurări. Noi nu trebuie să pierdem dragostea dintii sau încrederea noastră de la început.

Aceste sfaturi au fost scrise către membrii bisericii din Ierusalim și au avut atunci prima lor aplicare. Și ei au împărțit cu alții ceea ce aveau, și foarte mulți au pus averile lor la picioarele apostolilor (Fapte 2,44, 45; 4,32-35). Ei așteptau ca Domnul Hristos să vină curînd. Dar de atunci au trecut mulți ani, și nici un semn al apariției venirii Domnului Isus. El S-a dus ca să pregătească un loc pentru ei. Dar de ce oare întîrzie? Moise a fost cu Dumnezeu timp de patruzeci de zile pe munte. Dar Domnul Hristos plecase de aproape patruzeci de ani. Credința lor începuse a se clătina. Ei aveau nevoie de sfaturi și muștrări pentru ca să-și păstreze puterea credinței lor; ba chiar mai mult decît atît, ei aveau nevoie de o clară concepție cu privire la lucrarea Domnului Hristos, așa ca ei să nu stea într-o leneșe așteptare, ci în mod inteligent să coopereze cu El în lucrarea Sa.

Israel n-a intrat în odihna lui Dumnezeu, deși ei au intrat în Canaan, iar în timpul lui Pavel biserica din Ierusalim era încă — în aceeași primejdie. Era timpul să se trezească. Dumnezeu dorea ca biserica Sa să intre prin credință cu Hristos „dincolo de perdea, unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător” (Evrei 6,19-20).

Dar puțini au fost aceia care au răspuns chemării.

VERSETUL 15. Acest verset este o repetare a versetului 8 folosind metoda sublinierii unui gînd sau idei. Dumnezeu dorește foarte mult ca Israel să nu-și împietrească inima. Aceasta se poate întîmpla așa cum s-a întîmplat și cu Faraon care și-a împietrit inima printr-o ultimă nesupunere față de cerința poporului lui Dumnezeu; dar mai sînt și alte cauze a împietririi inimii, mai minore adevărat și care deși nu rezultă imediat în pierderea sufletului, fac totuși mult rău, despre care noi trebuie să fim avertizați și să ne păzim.

Este primejdios să-ți împietrești inima luînd poziție împotriva chemării de a ajuta pe cei în nevoie, pe cei săraci, pe dezmoșteniții soartei. Unii vor considera că nu toți banii ce se string la colectă, nu toți sînt folosiți cu înțelepciune, și în consecință mulți își restrîng dărnicia lor, reținînd din ceea ce — prin poruncă divină — este partea lui Dumnezeu. Dar o astfel de atitudine va duce la secarea izvorului bunătății umane din inima noastră și la înfrîngerea spiritului de dărnicie și ascultare de Dumnezeu, sfîrșindu-se într-o atitudine de nesocotire a principiilor divine stabilite în Biserica lui Dumnezeu, ceea ce aduce vătămarea vieții noastre spirituale, punînd în primejdie mîntuirea noastră.

Unii hotărăsc ca să se controleze pe ei înșiși totdeauna, și în nici o împrejurare să nu verse lacrimi, nici să manifeste vreun entuziasm deosebit, sau o bucurie deosebită. Unii ca aceștia se inhibă singuri, și după o bucată de timp aceștia devin incapabili de a răspunde cum se cuvine la ceea ce în mod normal ar face apel la simțăminte profunde. Unii ca aceștia se înșeală singuri și nu trăiesc după întreaga măsură a capacității lor. Ei devin posaci și nu mai manifestă interes, îmbătrînind mai înainte de vreme; tinerii ajung să nu se mai bucure de prezența lor, și pentru tot restul vieții ajung să ocupe un loc liniștit și neturburat undeva într-un colț. Viața i-a lăsat... în urmă.

Mai sînt aceia care au tendința să fie fără nici un fel de grijă și control în vorbire, cum și în obiceiurile lor personale. Nu este necesar să facem particularizări, dar obiceiurile mici au tendința de a se transforma într-o comportare permanentă. Cînd Dumnezeu ne avertizează ca să nu ne împietrim inimile, în această iubitoare dar categorică avertizare El are în vedere mult mai mult decît numai stadiul final, al păcatului de neiertat. Fiecare să ne examinăm pe noi înșine în lumina acestei avertizări.

VERSETUL 16. „CEI CE S-AU RĂZVRĂTIT” (după unele traduceri): „UNII... AU PROVOCAT”. Printre cei mai proeminenți bărbați care au intrat în țara Canaanului, Iosua și Caleb sînt menționați (Num. 26,65). Alții, mai puțin proeminenți, au fost preotul Eliazar și fiul său Fineas (Iosua 17,4; 22, 13, 31-32; Num. 25,7). Un studiu mai profund al rapoartelor Sfințelor Scripturi ne descoperă faptul că și alți preoți au fost de asemenea credincioși.

VERSETELE 17-18. „S-A DEZGUSTAT EL PATRUZECI DE ANI”. De la început și pînă la sfîrșit, poporul Israel a fost continuu neascultător. Timp de patruzeci de ani Dumnezeu i-a suportat, dar cu puține rezultate în ceea ce privește generația exodului. Ei erau nerăbdători să intre în Canaan și să găsească odihna de care aveau nevoie datorită peregrinării lor prin pustie, dar, ei nu au fost binevoitori să se conformeze condițiilor ce se impun de a intra în odihna lui Dumnezeu. În cele din urmă Dumnezeu a fost obligat să-i respingă ca nefiind potriviți pentru împărăția lui Dumnezeu.

VERSETUL 19. „N-AU PUTUT SĂ INTRE DIN PRICINA NECREDINȚEI LOR”. Deși Dumnezeu a jurat că ei nu vor intra, aceasta n-a fost o voință arbitrară din partea lui Dumnezeu. Ei pur și simplu n-au fost în stare să intre; ei n-au putut să intre; Necredința lor a făcut imposibilă pașirea lor în Pămîntul Făgăduinței și-n odihna lui Dumnezeu.

EXEGET

CARACTERUL CREȘTIN

(urmare din pag. 11-a)

și căutăm iertare prin meritele lui Hristos, El ne va dăruia acea credință, care lucrează prin iubire și ne curățește inima. Prin credința în Hristos, și prin ascultare de legea lui Dumnezeu, vom putea să fim sfințiți, și vom câștiga astfel o destoinicie pentru a fi în societatea îngerilor sfinți și a celor răscumpărați și îmbrăcați în haine albe în împărăția mării.

E datoria fiecărui creștin, de a păstra o unire strinsă cu Hristos, și de a avea o experiență bogată în lucrurile lui Dumnezeu. Atunci viața lui va fi rodnică în fapte bune. Hristos zice: „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei“. Cînd citim viața bărbatilor care s-au deosebit prin evlavia lor, socotim adesea experiențele și întîmplările lor ca fiind prea departe spre a fi atinse și de noi. Dar lucrurile nu stau așa. Hristos a murit pentru toți: și noi sintem asigurați în cuvîntul Său, că El este mai voios a da Spiritul Sfînt aceluia care Îl cer de la Dînsul, de cum sint părinții pămîntești de a da daruri bune copiilor lor. Profeții și apostolii nu și-au cîștigat printr-o minune un caracter de creștin desăvîrșit. Ei au folosit mijloacele pe care Dumnezeu le-a pus la îndemîna lor: și toți cei ce vor depune aceleași eforturi vor dobîndi aceleași rezultate.

În epistola sa către biserica din Efes, Pavel le pune în față „tainei Evangheliei“, „bogăția nepieritoare de cercetare a lui Hristos“, și apoi îi asigură de rugăciunile sale pentru înaintarea lor spirituală, zicînd:

„Îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru, așa încît Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, avînd rădăcina și temelie pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este

lărgimea, lungimea, adîncimea și înălțimea, și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care înțrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu“.

Tot astfel scrie el și către cei din Corint, „către cei ce au fost sfințiți în Hristos Isus“: „Har vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos! Mulțumesc Dumnezeului meu totdeauna, cu privire la voi, pentru harul lui Dumnezeu, care v-a fost dat în Isus Hristos. Căci în el ați fost îmbrăcați în toate privințele, cu orice vorbire și cu orice cunoștință. În felul acesta mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru; așa că nu duceți lipsă de nici un fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos“. Aceste cuvinte nu sint adresate numai către biserica din Corint, ci la tot poporul lui Dumnezeu pînă la încheierea timpului. Orice creștin se poate bucura de binecuvîntarea sfințirii.

Apostolul continuă apoi, cu următoarele cuvinte: „Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvîrșit într-un gînd și o simțire“. Pavel nu le cerea să facă ceea ce era cu neputință. Unirea este un rod sigur al desăvîrșirii creștine.

În epistola sa către Coloseni, el arată iarăși privilegiile mărețe date copiilor lui Dumnezeu, zicînd: „Am auzit despre credința voastră în Isus Hristos, și despre dragostea, pe care o aveți față de toți sfinții... De aceea și noi, din ziua cînd am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi, și să cerem să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească; pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să fiți plăcuți în orice lucrare aducînd roade în tot felul de fapte bune, și crescînd în cunoștința

lui Dumnezeu: întăriți, cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie“.

Apostolul însuși se străduia să ajungă aceeași măsură a sfințeniei, pe care el o punea în fața fraților săi. El scrie către Filipeni astfel: „Dar lucrurile, care pentru mine erau cîștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu... Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți. Nu că am cîștigat premiul, sau că am ajuns desăvîrșit; dar alerg înainte, căutînd să-l apuc, intrucît și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitînd ce este în urma mea, și aruncîndu-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus“. E o deosebire izbitoare între cuvintele îngîmfate, cu îndreptățirea de sine a aceluia ce zice că sint fără păcat, — și vorbirea cumpătată a apostolului Pavel. Cu toate acestea, curăția și credințioșia propriei sale vieți, îi dădea putere trebuincioasă ca să facă fraților săi astfel de chemări.

Pavel nu se dă înapoi ca să scoată în lumină, la orice ocazie potrivită, însemnătatea sfințirii biblice. El zicea: „Știți, în adevăr, ce învățători v-am dat prin Domnul Isus. Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră“. „Astfel dar, prea iubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți pînă la capăt mintuirea voastră, cu frică și cu cutremur nu numai cînd sint eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea. Faceți toate lucrurile fără cîrtire și

fără șovăieli, ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu“.

El porunci lui Titu să învețe biserica spunându-le că deși trebuie să se încreadă în meritele lui Hristos pentru mîntuire, totuși harul divin, care locuiește în inimile lor, îl va călăuzi la o îndeplinire credincioasă a tuturor datorțiilor vieții. „Adu-le aminte să fie supuși stăpînirilor și dregătorilor, să-i asculte, să fie gata să facă orice lucru bun, să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie gata de ceartă, ci cumpătați, plini de blîndețe față de toți oamenii. Adevărat este cuvîntul acesta, și vreau să spui apăsat aceste lucruri, pentru ca cei ce au crezut în Dumnezeu să caute să fie cei dinții în fapte bune. Iată ce este bine și de folos pentru oameni!“

Pavel caută să întipărească în mintea noastră faptul, că iubirea este temelie oricărui serviciu primit înaintea lui Dumnezeu, cum și coroana harului creștin; și că numai în sufletul, în care domnește această iubire locuiește pacea lui Dumnezeu. El scrie: „Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blîndețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții, și dacă unul are pricină să se plîngă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragoste, care este legătura desăvirșirii. Pacea lui Hristos, în care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpînească în inimile voastre, și fiți recunoscători. Cuvîntul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cîntări de laudă și cu cîntări duhovnicești, cîntînd lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră. Și orice faceți, cu cuvîntul sau fapta, să faceți tot în Numele Domnului Isus, și mulțumiți prin El lui Dumnezeu Tatăl“.

Curierul Adventist

STĂRĒA DUPĂ VOIA LUI DUMNEZEU

V. D. COJEA

„... Va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu“ Isa. 53, 11 p.d.

Isus „își va da viața ca jertfă pentru păcat“ — păcat în sensul de origine a neascultării, izvor al răului și nu doar al faptei — „va vedea o sămînță de urmași... și lucrarea Domnului va propăși în miinile Lui“. Isa. 53,10. „Va vedea rodul muncii sufletului Lui... va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor“. Isa. 53,11.

Povara nelegiuirilor celor îndreptățiți, puși într-o stare după voia lui Dumnezeu, o va lua asupra Sa. Isus, prin moartea Sa, a făcut posibilă liberarea de pedeapsa păcatului celui vinovat și aceasta — mai ales — ca urmare a liberării acestuia de sub puterea păcatului — asigurîndu-l că — în condiția ascultării și trăirii în neprihănire prin Duhul, va fi mîntuit și primit la venirea Sa, în Împărăția vieții veșnice.

Regenerarea ființei umane prin puterea lui Dumnezeu (Rom. 1,16) face posibilă curățirea inimii și îndepărtarea răului din ea, cum și trăirea Legii divine.

La creațiune, toate au fost făcute după voia lui Dumnezeu, „foarte bune“. Toate urmau să desfășoare principiile vitale așezate de Creator în structura lor, fiecare cu un specific din care nu putea ieși.

Capodopera creațiunii, ființa omenească, a fost singura înzestrată cu posibilitatea alegerii, urmării voite a principiilor binelui rînduite să se desfășoare în natura sa, rămînerii în starea după voia lui Dumnezeu.

Eva și Adam au păcătuit prin neascultare, cel rău lucrînd asupra procesului spiritual al gîndirii, prin cugetarea în care au preferat să se manifeste principiile răului.

Față cu ceea ce știau că „Dumnezeu a zis“, în mod „ho-

tărit că nu“, s-a ales pe rînd, de către cei doi, dorința să cunoască“ și răul“. Manifestarea liberului arbitru în sens contrar rînduiei divine și practicii lor de pînă atunci, i-au condus la concluzii greșite — evidente în fapta de încălcare a opreliștei „să nu“; astfel Eva „a luat... a mîncat... a dat...“, iar Adam „a mîncat și el“.

„Cel ce păcătuiește... își vătămă sufletul său“. Prov. 8,36 p.p.

Vătămarea sufletului primilor părinți o putem compara cu starea unui robot ce nu mai îndeplinește fidel principiile de funcționare așezate în el de inventatorul lui; cu mențiunea că primii oameni s-au autode-reglat, au preferat ca alte principii să se desfășoare în natura lor.

Ca orice vătămare trupească transmisibilă, cei doi aveau să transmită vătămarea sufletului lor.

Pierzînd starea după voia lui Dumnezeu, Satan a cerut pieirea lor, aplicarea dreptei urmări a răului însușit de cei doi — avertizați „veți muri negreșit“.

Atunci, Dumnezeu a început să desfășoare planul prevăzut din veșnicii, planul mîntuirii prin jertfa Fiului Său, pentru readucerea omului la starea după voia lui Dumnezeu, pe aceeași cale a liberului arbitru, printr-o alegere a omului în sens invers, pentru anihilarea principiilor răului ce au început să lucreze în el și trăirea, prin puterea harului divin „după îndemnul Duhului“. Rom. 8,1 u.p.

„... mă scol și aduc mîntuire...“ zice Domnul (Ps. 12,5 u.p. -7) și această lucrare a mîntuirii, evidentă în toți mîntuiții, este prinsă de apostolul Pavel, în realitatea experienței sale, prin cuvintele „acum... legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de legea păcatului și a morții“. Rom.8,1 p.p.2.

„El va avea iarăși milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre — în sensul că va învinge fărădelegile noastre. Mica 7,19 p.p.

Despre toți cei ce săvîrșesc fărădelegea“ (Ps. 14,4), apostolul spune „...caut să vă trezesc mintea...” 2 Petru 3,1. și „...prin ascultarea de adevăr v-ați curățit sufletele prin Duhul”. 1 Petru 1,22.

În starea nouă, după voia lui Dumnezeu, s-a putut zice: „...Dumnezeu a vrut... să împace totul cu Sine prin El... prin singele crucii Lui. Și pe voi, care odinioară erați... vrăjmași prin gândurile... voastre rele, El v-a împăcat acum... ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină”. Colos. 1,19-22.

Dacă se potrivește stării firești a păcătosului reproșul Domnului „gîndurile Mele nu sînt gîndurile voastre“ (Is. 55,8), cît de minunat este că i se potrivește deopotrivă îndrumarea-cu nuanță de posibilitate — „să aveți în voi gîndul acesta care era și în Hristos Isus“. „ascultător pînă la moarte“, „căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi... și voința și înfăptuirea“. Filip. 2,5.8.13.

Nedumeririi ivite că în condițiunile edenice omul a păcătit, urmează marea minune a prevederii Creatorului că în condițiunile în care „omul cel vechi... se strică după poftele înșelătoare“ să i se poată face chemarea — ce indică posibilitatea, încă proprie ființei umane, de a alege — „să vă înnoiți în duhul minții voastre și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul“. Efes. 4,22-24.

Altfel spus, în condițiunile de după păcătuirea primilor părinți, în starea care nu mai este voia lui Dumnezeu, omul încă poate „să se întoarcă de la întunec la lumină și de sub puterea Satanei la Dumnezeu și să primească, prin credință... moștenirea“ pierdută. Fapte 26,18.

„Dumnezeu a osîndit păcatul în firea pămîntescă“ (pă-

catul ca principiu al răului, în starea care nu e după voia lui Dumnezeu) „trimițînd din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său, într-o fire asemănătoare cu a păcatului“ — cum este firea noastră — „pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi care trăim, nu după îndemnul firi pămîntești, ci după îndemnul Duhului“. Rom. 8,3.4.

Pavel justifica rolul său de apostol și al creștinătății prin: „... învățăm... ca să înfățișăm pe orice om, desăvîrșit în Hristos Isus. Iată la ce lucrez eu și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine“. Colos. 1,28. 29.

În mod sigur, Isus va vedea rodul muncii sufletului Său și va pune pe mulți — cum a mai pus — într-o stare după voia lui Dumnezeu.

În final „El va schimba trupul stării noastre smerite“ (nu va schimba trupul stării nesmerite — starea desfășurată în trup e hotărîtoare —) și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are...“. Filip. 3,21.

Atitudinea fiecăruia e încă la libera sa alegere.

Fie ca aceea a noastră să fie cea avută de apostolul Pavel; „Nu că am și cîștigat premiul, sau că am și ajuns desăvîrșit; dar, alerg înainte, căutînd să-L apuc, întrucît și eu am fost apucat de Hristos Isus... fac un singur lucru, uitînd ce este în urma mea și aruncîndu-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării creștini a lui Dumnezeu, în Hristos Isus. Gîndul acesta dar, să ne însuflețească pe toți...“. Filip. 3,12—15 p.p.

V. COJEA

FIUL LUI DUMNEZEU

Începutul era Cuvîntul, și Cuvîntul era cu Dumnezeu, și Cuvîntul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El. Și Cuvîntul S-a făcut trup, și a locuit printre noi plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl“ (Ioan 1,1—3.14).

În probleme de religie, niciodată n-a fost făcută vreă declarație mai profundă și mai clară decît aceasta. Moise declară că primul act al creației a avut loc „la început“. Apostolul Ioan folosește aceeași expresie, dar mai înainte de a vorbi despre Creație, el subliniază, scoate în evidență pre existența Creatorului, Mai înainte de orice, a fost „Cuvîntul“, iar Cuvîntul a fost „cu Dumnezeu“. Expresia „era Dumnezeu“ menține distincția Persoanelor Dumnezeirii, dar în același timp mărturisește despre unitatea esenței lor.

„Cuvîntul care s-a făcut trup“ tema întregii Biblii de la Geneza la Apocalips, va fi inepuizabila temă ce va fi contemplată de-a lungul veacurilor nesfîșite. Cum vom reuși noi oare să sondăm, să măsurăm, să înțelegem profunzimile acestui adevăr în scurta noastră încercare de a înțelege ceea ce ne este descoperit din acest adevăr? Căci intruparea Fiului lui Dumnezeu, constituie pentru omul credinței, evenimentul cel mai grandios al Planului de Mîntu-

ire. Este temelia pe care a fost ridicată și pe care stă și astăzi biserica creștină. În timp ce era intrutotul Dumnezeu și în același timp intrutotul OM, venirea sa în lume a avut loc printr-un miracol.

De fapt cum se face că FIUL MĂRIEI a putut fi în același timp și Fiul lui Dumnezeu, faptul acesta este mai presus de posibilitatea înțelegerii noastre, este de domeniul credinței. Sf. Scripturi nu numai că atestă faptul nașterii Sale miraculoase, dar subliniază chiar necesitatea acestui act. Apostolul Pavel vorbește despre intruparea Sa ca fiind o „taină a dumnezeirii“.

Domnul Hristos constituie pentru posibilitatea înțelegerii noastre, o taină ce a fost descoperită și care pentru lumea creștină a constituit și constituie cel mai glorios act al istoriei mîntuirii celui păcătos — constituie binecuvîntata „taină a dumnezeirii“. Cum a fost posibil ca toată plînatatea unei dumnezeirii necreate să poată fi cuprinsă într-un corp omenesc asemenea cu corpul nostru, întrece posibilitatea înțelegerii noastre (Deut. 29,29). Dar cu mult mai profundă și mai mare decît faptul în sine, este dragostea infinită a lui Dumnezeu ce se află la originea acestui act divin, o dragoste ce pătrunde pînă în profunzimile veșniciei și de acolo se materializează și face posibilă intruparea și moartea celei de a doua Persoane a dumnezeirii — Domnul Isus Hristos — pentru a face posibilă mîntuirea celui păcătos, a celui păcătos ce crede în

lucrarea mîntuitoare a sacrificiului Său. Apostolul Pavel exprimă un adevăr profund atunci cînd el vorbește despre „lărgimea, lungimea, adîncimea și înălțimea... care întrec orice cunoștință“, și toată posibilitatea noastră de pricepere. În timp ce este de necuprins, ea este în totul acceptabilă dacă ne apropiem de ea prin credință și-i sesizăm importanța pentru planul de mîntuire.

Aș sugera faptul ca noi să gîndim la acest act divin nu numai ca la o „taină“ ci ca la suprema descoperire a harului lui Dumnezeu. În Noul Testament, Domnul Isus Hristos, este prezentat în termenii cei mai clari ca fiind Dumnezeu, totuși în modul cel mai deschis a fost prezentat ca fiind în același timp și om. În timp ce-L recunoaștem ca Dumnezeu, trebuie să ne păzim foarte mult împotriva oricărei tendințe de a gîndi, despre divinitatea Sa ca fiind o prelungire, o extensiune a naturii Sale umane.

În ultimii ani teologii au scris foarte mult referitor la „Conștiința de Sine mesianică a Domnului Isus“. Și totuși după cum declară Dr. Donald Baillie, regretatul profesor de teologie sistematică de la Universitatea St. Andrews, Scoția: „Această declarație are în sine ceva nenatural, pentru că în Domnul Isus al Evangheliilor nu conștiința de sine este ceea ce ne izbește, ci conștiința că este Dumnezeu“. (God was in Christ, p. 125). Și acesta este adevărul, faptul cel mai important în legătură cu Domnul nostru este absența completă a unei auto-prețuiri sau conștiinței de Sine în raportul vieții și slujirii Sale. Din contră, există un sens dominant al dependenței de Dumnezeu ca Tatăl al Său. Tot ceea ce El a adus la îndeplinire, El a făcut spre slava Tatălui Său.

Cea de a patra Evanghelie ne dă unele dintre cele mai clare descoperiri referitoare la Întruparea Fiului lui Dumnezeu. Aici noi găsim realitatea Christologiei transcendente și totuși cea mai delicată desfășurare a unui DUMNEZEU — OM, Fiul lui Dumnezeu și Fiul al omului. Dintre toți oamenii Domnul Hristos se prezintă și acționează ca Unul care nu pretinde nimic pentru Sine, atribuind totul lui Dumnezeu. Cînd El a vindecat pe bolnavi. El a privit către Tatăl Său cerșind și în toate împrejurările a îndreptat pe cei ce-i vindeca să dea slavă lui Dumnezeu. „Pentru ce mă numesti bun?“ a întrebat El pe tînărul fruntas al iudeilor care a venit la El. „Nimeni nu este bun decît Unul singur, Dumnezeu“ (Luca 18.18-25). Aici nu avem de-a face cu un complex de inferioritate, cu o auto-depreciere a valorii Sale, ci cu un efort din partea Domnului Isus de a ajuta pe acest bărbat de vază de a vedea în El, nu numai un mare învățător, sau unul care făcea minuni ci ca pe Unul care se identifica în totul cu Dumnezeu, Dumnezeu-Om, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului. Ca și noi, el trebuia să recunoască pe Isus Hristos nu numai ca pe un mare Profet și ca pe un

reformator nelăfricat, ci ca pe „Dumnezeu“ în situația „de Întrupare inoognito“ — „Cuvîntul făcut trup“.

Cea mai paradoxală confesiune personală auzită atît de adesea de pe buzele Sale a fost „nu Eu... ci Tatăl“. Tot ceea ce El aducea la îndeplinire, tot ceea ce El alegea să înfăptuiască, era legat și atribuit Tatălui. „Eu nu pot face nimic de la Mine insumi judec după cum aud; și judecata mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia mea, ci voia Tatălui, care m-a trimis“ (Ioan 5.30). Și de asemenea: „Adevărat, adevărat vă spun, că, Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decît ce vede pe Tatăl făcînd; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai“ (Vers. 19).

În aceste declarații emoționante Domnul Isus enunță cele mai înalte pretenții posibile. În timp ce vorbește asemenea unui om real, obișnuit, acestea nu sînt simple pretenții omenești. Totodată problema unor realizări și succese omenești erau departe de gîndurile și planurile Sale. De asemenea, Domnul Isus Hristos nu și-a tratat propria Sa dumnezeire ca un lucru independent. Aparte. El, nu S-a prezentat nicidecum pe Sine ca pe un om care înfruntă pe Dumnezeu. Renunțînd la orice pretenție de eroism, El S-a încredințat pe Sine în totul harului lui Dumnezeu, nu pentru că El personal ar fi avut nevoie de har, pentru că El n-a păcătuit niciodată. De fapt — ca Dumnezeu — El este autorul și izvorul harului. Totuși Ioan, care îl descrie ca fiind „Cuvîntul care S-a făcut trup“ spune că El era „plin de har și de adevăr“.

Thomas Aquino face distincție între harul dat Domnului Hristos ca Om și harul dat numai lui Hristos. O astfel de distincție este utilă, ajutîndu-ne a reține faptul că în timp ce Noul Testament vorbește despre harul lui Dumnezeu dat Domnului Hristos, el vorbește mult mai des despre harul Domnului Hristos dat nouă.

Apostolul Pavel exprimă paradoxul harului în aceste cuvinte: „Trăiesc — dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine“ (Gal. 2.20) și de asemenea: „Și voi sînteți ai lui Hristos, iar Hristos este al lui Dumnezeu“ (1 Cor. 3.23). În timp ce acceptăm marile adevăruri ale Întrupării, trebuie să acceptăm de asemenea toate implicațiile acelei descoperiri a harului, identificîndu-ne cu Cel Întrupat.

Aceste cuvinte ale Domnului Isus adresate Mariei Magdalena după învierea Sa sînt revelatoare: „Du-te la frații Mei, și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeul vostru“ (Ioan 20.17). Remarcabilă identitate! În timp ce El umbla printre oameni, El era una cu ei. Și chiar și în prezent în învierea Sa la viață, El este încă una cu omenirea. Concepția Docetistă susține că natura umană a Domnului Hristos era foarte diferită de cea a noastră; ea,

(natura umană a Domnului) „se-măna“ numai cu a noastră.

Aceștia nu pot concepe ca viața întrupată a Domnului Hristos să facă față problemelor vieții la fel ca fiecare dintre noi. Ei vorbesc despre viața divină ce este trăită într-un trup omenesc. Nu trebuie să ne grăbim în a afirma că această erezie a dispărut cu totul. În general, teologia afirmă astăzi totala natură umană a Domnului Hristos; Dar pentru noi, El este mai mult decît o figură istorică, El este prototipul vieții creștine. Teologia adevărată începe cu relația Dumnezeu-OM în una și aceeași persoană a dumnezeirii, Isus Hristos. Nimeni nu poate argumenta contradictoriu și aceasta în mod convingător, de la Dumnezeu la Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului (Dumnezeu-om), fără a nega taina Întrupării. În această problemă, revelația este esențială. Abordarea problemei de către apostolul Pavel pe dealul lui Marte (Fapte 17), nu a fost o încercare de a argumenta contradictoriu, pornind de la Dumnezeu la Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului. (Dumnezeu-Om), ci numai de a introduce concepția purificatoare a vieții divine, neînțeleasă încă de către neamuri.

Domnul Hristos a devenit ceea ce sîntem noi pentru ca să poată face posibil ca noi să devenim ceea ce El este. Irineus exprimă acest gînd foarte frumos atunci cînd spune: „El S-a făcut ceea ce sîntem noi, ca El să ne poată face ceea ce El însuși este“. Astfel, într-un anumit sens, Domnul Hristos poate fi considerat ca un prototip al vieții creștine. Afirmînd acest lucru, noi nu vom pierde, nu vom înălțura nici chiar pentru un singur moment taina Întrupării, Dar această concepție ridică doctrina Întrupării din sfera teologiei pure, și-i dă acea necesară relație cu viața noastră de fiecare zi.

De-a lungul întregii ei istorii, biserica a discutat aceste întrebări, aceste probleme: „A fost oare, Domnul Hristos divin pentru că a trăit o viață desăvîrșită“, sau „El a fost în stare să trăiască o viață desăvîrșită pentru că era de origină divină“? Sau, punînd altfel problema, „Întruparea Sa a depins de alegerea zilnică de a fi în această natură umană, alegere făcută de Domnul nostru“, sau „El totdeauna a ales ceea ce este drept pentru că a fost Dumnezeu întrupat? Adepții ideii adoptioniste încearcă să explice Christologia începînd cu realizările omenești ale Domnului Hristos și prezentînd numai în final pe Dumnezeu — întîi om și apoi Dumnezeu, sau altfel spus, om... devenit Dumnezeu. Dar Christologia reală, sănătoasă începe cu Dumnezeu — și apoi OM — Dumnezeu devenit om, cu scopul ca El să poată face posibilă mîntuirea omului.

Cînd dumnezeirea a venit în natura umană aici pe pămînt, a făcut această pentru a scoate neamul omenesc din dilema păcatului. Mai înainte de a intra în problema referitoare la modul cum a fost posibil

pentru Dumnezeu cel veșnic să devină om, va fi un lucru înțelept acela a aborda deschis, fără ascunzișuri și succint, problema extraordinară de importantă cuprinsă în Întruparea Domnului, aceasta în încercarea de a înțelege ceva din taina harului răscumpărător. Printre mulți dintre cei ce au căutat să exprime această taină, doi teologi s-au evidențiat mai mult. Este vorba despre Dr. Charles Hodge și Dr. A. H. Strong. Fiecare dintre aceștia au scris câte un tratat de „Teologie Sistematică”. Hodge spune că Întruparea (care implică pre-existența), „este cheia înțelegerii Bibliei. Dacă această doctrină este negată, respinsă, totul devine confuz și contradictoriu. Dacă este admisă, recunoscută ca atare, totul devine clar, luminos, plin de armonie și putere. Domnul Hristos este atât Dumnezeu, cât și om, în două naturi distincte, și totuși o singură și veșnică persoană... Dumnezeu manifestat în trup este doctrina distinctivă a religiei Sf. Scripturi, fără de care ea, religia, ar fi asemenea unui cadavru rece, lipsit de viață”.

A. H. Strong, spune de asemenea: „În mod distinct, așa cum Scriptura prezintă pe Domnul Hristos ca având o natură divină și o natură umană, fiecare dintre acestea nealterată în esența ei și nedezbrăcată de atributele și puterea ei morală, cu o egală distincție ele reprezintă pe Domnul Hristos ca o personalitate unică nedivizată, în care aceste două naturi sînt în mod vital și inseparabil unite, astfel încît El în mod natural nu este și Dumnezeu și om, ci este Dumnezeu — Om”.

Dar încă un citat în legătură cu această problemă, din hotărârile Conciliului de la Chalcedon din anul 451 e.n. „Prin urmare deci, sfinții părinți, noi toți ca unul singur învățăm că trebuie mărturisit cum că Domnul nostru Isus Hristos este unul și același Fiu, același și în mod desăvîrșit în persoanele dumnezeirii, același și în mod desăvîrșit în natura Sa omenească, în mod adevărat, real, Dumnezeu și în mod real om, același avînd un suflet și un trup; HOMOOUSIS (de aceeași ființă) cu Tatăl în ceea ce privește dumnezeirea Lui, și aceeași homoousis cu noi în ceea ce privește natura Sa omenească, în toate lucrurile, asemenea nouă, cu excepția păcatului, în ce privește dumnezeirea Lui, născut de Tatăl mai înainte de veșnicii, în ceea ce privește natura Sa omenească, în zilele din urmă, născut din fecioara Maria, THEOTOKOS (purătoare de Dumnezeu).

„Unul și același Christos, Fiul, Domnul, Singurul născut, făcut cunoscut (descoperit), în două naturi (care există) fără nici un fel de confuzie, fără schimbare, fără a fi împărțit, deosebiri între cele două naturi nefiind anulate datorită acestei unități, ci mai degrabă prin aceasta proprietățile lor năstrîndu-se și amîndouă acționînd simultan în aceeași persoană și o singură huostasis nu împărțită, divizată în două

persoane, ci unul și același Fiu și Singurul-născut, divinul Logos (Cuvînt), Domnul Isus Hristos, după cum chiar profeții din vechime au spus cu privire la El, și așa cum chiar Domnul nostru Isus Hristos personal ne-a învățat, așa cum Simbolul Părinților Bisericii ne-a transmis”. (Definiția Fidei, a Conciliului din Chalcedon).

Să ne oprim puțin și să medităm la metoda pe care Dumnezeu a ales-o atunci cînd a doua persoană a dumnezeirii a intrat în familia omenească. El ar fi putut să se prezinte ca un bărbat pe deplin maturizat, fără a mai trece prin primejdiile prunciei, copilăriei, adolescenței și tinereții. Domnul Isus era comandantul oștilor cerești, Unul deopotrivă cu Dumnezeu, și totuși S-a umilit într-atîtă încît a lăsat la o parte coroana de rege, haina Sa regească, și Și-a investmintat divinitatea Sa cu natura umană. Întruparea Domnului Hristos în trupul nostru de carne este o taină. El ar fi putut să vină pe acest pămînt ca unul avînd o remarcabilă înfățișare, neasemănătoare fiilor oamenilor. În fățișarea Sa ar fi putut străluci cu slavă, și chipul Său ar fi putut fi de o grație remarcabilă. El ar fi putut prezenta o astfel de înfățișare încît să fărmece pe ascultători; dar toate acestea nu erau conforme planului făcut împreună cu Dumnezeu. El trebuia să poarte caracteristicile familiei omenești, și ale rasei iudaice.

Venind în familia omenească ca un prunc, a fost posibil pentru El a fi „ispitit în toate lucrurile ca și noi”. Prima făgăduință a unui Răscumpărător, așa cum am amintit deja, a fost rostită de Dumnezeu în grădina Edenului, atunci cînd El a spus că sămînța femeii, va zdrobi capul șarpelui (Gen. 3,15). Și „cînd a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, ca îndeplinire a acestei făgăduințe, și El S-a „născut din femeie” (Gal. 4,4). El a pășit în lume la fel ca noi toți, pe calea nașterii. El n-a fost conceput de vreoa generație de oameni, după legile nașterii omului pe pămînt, ci prin puterea Duhului Sfînt, „Deși nu putem înțelege acest fapt, putem crede că Cel care a făcut lumile pentru noi a devenit un prunc neajutorat. Deși mai presus decît oricare dintre îngeri, deși tot așa de slăvit ca Tatăl pe tronul cerurilor, El S-a făcut una cu noi. În El, Dumnezeu și omul a devenit una”.

Deosebiri genealogice au dat ocazie unor teologi și critici să le respingă pe ambele. De fapt fiecare din ele este importantă în a urmări toate datele în legătură cu Domnul Isus ca Mesia. De la Abraam la David, liniile genealogice merg paralel. Genealogia lui Matei coboară de la Solomon, fiul cel mai mic al lui David, în timp ce linia genealogică a lui Luca pornește de la Nathan, fiul său cel mai în vîrstă. Posteritatea acestor doi frați, au devenit deci veri. Genealogia lui Luca se termină cu Maria, în timp ce Matei termină

cu Iosif, soțul Mariei. Linia genealogică a lui Nathan care a dat-o pe Maria, este de fapt reală și legală linie genealogică, în timp ce linia genealogică a lui Solomon, care a produs pe Iosif, este linia genealogică regală.

Pentru a înțelege mai bine acest lucru, să luăm un exemplu din istoria Angliei, un exemplu în legătură cu succesiunea la tron. Regina Elisabeta II-a a Angliei aparține din punct de vedere genealogic casei dominante Engleze, deoarece tatăl său, George al VI-lea a domnit ca rege. Eduard, acum duce de Windson, a abdicat în favoarea fratelui său mai tînăr, George. Dacă Eduard s-ar fi căsătorit și dacă ar fi avut un copil, acel copil, sau oricare altul în linia sa de urmaș ar fi putut foarte bine să constituie un serios pretendent la tron, fiind în linie legală de urmaș la tron. Dar, el n-a avut nici un urmaș. Nathan fiind mai în vîrstă decît Solomon, era la fel ca Eduard în ceea ce privește dreptul la tron, dar Solomon, a fost făcut rege. Și prin această linie de urmași a venit Iosif, tatăl vitreg al Domnului Isus.

Conform Evangheliei după Matei, Iosif era fiul lui Iacob. Dar după Luca el era fiul lui Eli. Această aparentă nepotrivire era cu siguranță cunoscută în timpul cînd aceste Evanghelii au fost scrise și cu certitudine că, în mod intenționat inspirația divină a călăuzit astfel pe scriitorii acestor Evanghelii. Nu este nici o confuzie atunci cînd cunoaștem și înțelegem vechile prescripții ale legii iudaice. Dacă Iosif era fiul lui Iacob prin naștere și dacă el nu a avut nici un fiu, atunci Iosif putea deveni fiul adoptiv al lui Eli sau invers, și deci putea deveni și moștenitor al acestuia. Credința tradițională transmisă de-a lungul veacurilor a fost aceea că Iacob și Eli ar fi fost frați. În aceste împrejurări, deci — în conformitate cu prescripțiile legii iudaice — fiica sa Maria putea deveni soția fiului său adoptiv, sau al nepotului său Iosif (vezi Num. 36,11 ; 1 Cron. 23,29). Aceasta nu este numai poziția tradițională a bisericii primare, dar este și singura și rațională explicație a problemei genealogice a Domnului Hristos.

Genealogia lui Matei include și pe cineva cu numele Iehonia, un om blestemat de Dumnezeu pentru păcatul său. În Ieremia 22, 24,30 noi citim: „Pe viața mea, zice Domnul, că și chiar dacă Iehonia (Iehonia) fiu lui Ioiachim, împăratul lui Iuda, ar fi un inel de peceț-luit în mina mea cea dreaptă, te-ăs scoate și de acolo... Așa vorbește Domnul... Scrieți pe omul acesta ca lipsit de copii, ca un om căruia nu-i va merge bine toată viața lui; ești niciunul din urmașii lui nu va izbuti să șadă pe scaunul de dom-

(continuare în cop. III-a)

IN BISERICA ADVENTĂ

— HRANT ARTINIAN —

Așa cum arată titlul, subiectul are două părți distincte, dar care împreună se întregesc, se desăvârșesc.

Luându-le separat, mai întâi ne ocupăm cu: „Darul Spiritului profetic în Biserica Adventă”. Ce este un dar? Dicționarul Academiei Române, spune: „Obiectul care se primește de la cineva, sau se dă cuiva, fără plată, la anumite ocazii, în semn de prietenie, ca ajutor”. Iar dicționarul Enciclopedic de Candrea, spune: „Lucru dat de bună voie și fără plată, în semn de dragoste, de recunoștință”.

Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea, din care avem și noi marea favoare, nu numai să facem parte, dar să și activăm, a fost chemată să apară între credincioși, în forma care se cunoaște, la memorabila dată profetică, 22 octombrie 1844. Apariția ei, ca a șaptea biserică, din perioada bisericii creștine, a avut loc exact la timpul profetizat, și în împrejurările prevăzute. Marea dezamăgire prin care trecuseră credincioșii ce așteptau revenirea Mintuitorului în ziua de 22 octombrie 1844, a marcat nașterea și apariția în lume a acelei biserici, care avea să fie caracterizată și cunoscută în lumea întreagă, ca una care păzește poruncile lui Dumnezeu, și practică acea credință, care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna, și anume, credința trăită de Domnul nostru Isus Hristos, și lăsată ca model credincioșilor Săi.

În scopul de a-și putea aduce la îndeplinire menirea ei în lume, această biserică avea nevoie de ajutor. Ea avea de făcut o lucrare, dumnezeiască, și cred — oricâtă bunăvoință și zel ar avea ei — nu pot săvârși lucrarea dumnezeiască, decât cu puterea și participarea dumnezeiască.

Ea avea nevoie de un glas, care să-i arate drumul, când ar fi fost în primejdie ca să se rătăcească. Ea avea nevoie de sfaturi și îndrumări divine. Cu alte cuvinte, avea nevoie de o călăuză, care să o avertizeze și să o îndrepte, atunci când oamenii, datorită mîrginirii și nedeșăvîrșirii lor, erau în primejdie de a greși,

și această călăuză a venit.

Dumnezeu care iubeste biserica Sa, I-a dăruit o călăuză, care să o însoțească în lucrările ei, mai întâi mici și în aparență neînsemnate, dar care aveau să crească și să ajungă de dimensiuni mondiale. Devotamentul acestei călăuze pentru biserica noastră, s-a caracterizat ca un devotament rar întâlnit, un devotament desăvîrșit. Ea avea să îndrume, să avertizeze, să mustră și să îndrepte pe toți aceia care, fie individual, fie ca comunitate; fie de la conducere, sau dintre membrii laici, ar fi fost în primejdie de a face

pași greșiți. Călăuză aceasta, este cunoscută în mijlocul nostru, sub denumirea de Spiritul Profetic.

Că biserica adventă avea să fie înzestrată cu darul acesta, se vede clar din profetia cu privire la ea. „Și balaurul miniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzește poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos. Și mărturia lui Isus Hristos este duhul prooroceiei”, sau Spiritul Profetic, așa cum spun alte traduceri Apoc. 12,17 și 19,10.

Așa dar, ca să poată face față oricărei situații ce s-ar fi putut ivi, Dumnezeu a prevăzut și a înzestrat biserica Sa cu darul acesta, darul Spiritului profetic.

Dar darul acesta trebuie să se manifeste prin cineva. Biserica noastră mai poartă denumirea și de Mișcarea Adventă. În toată istoria Sfințelor Scripturi, numai o mișcare se mai poate asemăna cu a noastră, și anume Mișcarea Exodului. Persoana sau unealta pe care a ales-o Dumnezeu pentru Mișcarea Exodului, a fost Moise, așa cum citim în cartea profetului Osea, cap. 12,13; „Căci printr-un prooroc a scos Domnul pe Izrael din Egipt, și printr-un prooroc a fost păzit Izrael”.

Cu dorința de a vorbi poporului și a-l conduce, El a pus în mișcare aceea darul Spiritului Profetic. El a chemat pe Moise ca să-l fie profet, pentru ca să poată transmite soliile Sale bisericii din vremea Exodului, sau, așa cum spunea diaconul Ștefan „Adunarea Izraeliților din pustie”. Fapte 7,38.

Datorită acestui dar ceresc, manifestat prin unealta aleasă și chemată de Dumnezeu, Mișcarea Exodului a putut să iasă din Egipt, să străbată pustia aceea „înfricoșătoare”, și să termine cu bine călătoria. În tot acest timp, Moise a stat între Dumnezeu și popor, și le-a făcut cunoscut „poruncile Lui, legile Lui, și îndrumările Lui”.

Despre unealta aleasă, inspirația ne-a lăsat în scris: „Și nu s-a mai sculat profet asemenea lui Moise, în Izrael, pe care Domnul să-l fi cunoscut față către față”. Deut. 34,10.

Datorită serviciului său conștiințos și credincios, sub călăuzirea lui Dumnezeu, manifestată prin Spiritul Profetic, poporul a reușit să ajungă cu bine la destinație, și să ia în stăpînire țara pe care le-o făgăduise părinților lor. „Astfel, Domnul a dat lui Izrael toată țara pe care jurase că o va da părinților lor; ei au luat-o în stăpînire, și s-au așezat în ea. Domnul le-a dat odihnă de jur împrejur cum jurase părinților lor... Din toate vorbele bune pe care le spusese Domnul casei lui Izrael, niciuna n-a rămas neîmplinită;

toate s-au împlinit”. Iosua 21,43-45.

Tot așa s-au petrecut lucrurile și în Mișcarea Adventă.

Așa cum era prevăzut de Dumnezeu, darul Spiritului Profetic s-a manifestat. Istoria bisericii noastre a înregistrat cu credincioșie apariția acestui dar. După două refuzuri regretabile făcute de William Foy și Hasen Foss, alegerea divină s-a oprit asupra „cele mai slabe dintre cele slabe”, și anume, asupra tinerei Elena E. Harmon din orașul Portland, Statul Maine, la data cînd ea avea vîrsta gingașă de 17 ani. Deși încă foarte tinără, și așa cum spune și ea în autobiografia, cu o sănătate foarte șubredă, avea totuși o credință statornică, și o bogată experiență creștină. Despre începuturile credinței și experiențelor ei, scrie:

„La vîrsta de 11 ani am venit la pocăință, iar cînd eram de 12 ani am fost botezată și înscrisă în Comunitatea Metodistilor. La vîrsta de 13 ani am auzit pe William Miller ținînd a doua serie de cuvîntări religioase la Portland. Sufletul meu era însetat după mîntuirea deplină dar nu știam cum s-o dobîndesc.

La 1842, eu vizitam mereu a doua serie de adunări advente la Portland, Maine. Eram flămîndă și însetată după mîntuirea deplină și după o deplină conformare cu voia lui Dumnezeu. Mă luptam să dobîndesc această comoră de preț”.

De o asemenea unealtă avea nevoie Duhul lui Dumnezeu, ca să poată lucra prin ea. Numai printr-o asemenea consacrare și o asemenea dependență de Dumnezeu, putea Spiritul Profetic să se manifeste.

Despre începutul acesta memorabil, care a avut loc chiar în iarna anului 1844, dînsa scrie:

„Pe cînd mă rugam la altarul familiei, Spiritul Sfînt veni asupra mea, și mi se părea că mă urc din ce în ce mai sus, cu mult deasupra lumii întunecate. M-am întors să mă uit după poporul advent din lume, dar nu-l putei găsi; atunci o voce îmi zise: „Privește îarși, dar privește puțin mai sus. Poporul advent avea o lumină strălucitoare așezată în urma lui la începutul cărării, care luminează, îngerul mi-a spus că a fost strigătul din miezul nopții. Lumina aceasta lumina pe toți de-a-lungul căii și dădea lumină pentru picioarele lor, ca ei să nu alunece, sau să se împiedice de ceva. Dacă ei își țineau ochii ațintiți spre Domnul Isus care era chiar înaintea lor, să-i conducă spre cetate „atunci ei erau în siguranță”...

Acesta a fost începutul activității ei. Și această activitate avea să dureze șaptezeci de ani, și avea să dea bisericii scrieri de o valoare unanim recunoscută și apreciată, sub denu-

mirea de „Scrierile Spiritului Profetic”.

Comitetul care se ocupă cu administrarea scrierilor dinseși, se compune din 11 persoane, alese dintre cele mai competente. Dînsa a lăsat în grija acestui comitet o sută de mii de pagini de manuscris, care totalizează 25 de milioane de cuvinte. Comitetul selecționează părți din scrierile autoarei și face propuneri conducerii bisericii pentru publicarea lor. În trecut să spunem numai că în timpul vieții ei de activitate neobosită, autoarea a avut cam două mii de vizitatori și vise.

Un pastor protestant a întrebat pe un conducător din biserica noastră, să-i explice, dacă se poate, dezvoltarea bisericii Advente: Nu cumva conducătorii dv. au fost bărbați dotați și oameni cu inițiativă?

Pastorul adventist a zîmbit, și apoi fața lui a devenit serioasă. „Da, a răspuns el, noi am avut conducători buni, conducători excelenți. Dar nu aceasta a fost tot ce am avut noi”.

„Ce vreți să spuneți, cu aceasta”, întrebă nerăbdător pastorul protestant.

„Ceea ce vreau să spun, continuă conducătorul nostru, este că, noi am avut în mijlocul nostru, încă de la începuturile bisericii, o tină umilă, o fiică a Domnului, cu numele de Ellen G. White, căreia Dumnezeu i-a luminat mintea cu descoperiri profetice și organizatorice. Conducătorii bisericii, încă de la început, au acceptat această lumină cerească pe care Dumnezeu o revărsa pe calea lor. Noi am avut această călăuză divină, pe care ne-am străduit să o urmăm cu credinșoșie”.

Cum am mai spus deja, exemple și aprecieri de felul acesta se pot oferi în oricât de mare număr s-ar dori. Dar e timpul ca să lăsăm deocamdată această latură a subiectului nostru, și să pășim cu solemnitate în domeniul practic al darului profetic, și anume: Rolul Spiritului Profetic în Biserica Adventă.

Ce rol a avut Spiritul Profetic în Biserica Adventă? Ce roade s-au văzut încă de la începuturile mișcării? Ce se poate spune astăzi după aproape o sută treizeci de ani de la apariția și existența ei?

Aportul binecuvîntat al Spiritului Profetic în biserica noastră a fost multilateral. Am putea, și cu ocazia aceasta, să enumerăm măcar câteva din ele, spre a ne putea da seama de valoarea lor verificată și de influența lor indiscutabilă.

1. Autoarea a căutat să arate singurul remediu de a scăpa de păcat și de degradarea pe care o are el asupra vieții oamenilor. Arătînd spre Hristos, dînsa scrie: „Priviți-L în pustia ispitei, în Ghetsemani, pe cruce! Cu adevărat că Fiul nevinovat al lui Dumnezeu luă asupra Sa povara cea grea a păcatelor noastre! El, Cel Una cu Dumnezeu a ajuns să simtă în sufletul Său teribilă despărțire produsă între om și Dumnezeu prin păcat. Aceasta tocmai, smulse de pe buzele lui Isus durerosul strigăt: Dumne-

zeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?

„Dar această mare jertfă nu a fost adusă pentru a face pe Tatăl să ne iubească, sau pentru a-L determina să ne mintuiască. Tatăl ne iubește nu din cauza mării jertfe aduse pentru noi; ci El aduse această mare jertfă, pentru că ne iubește atât de mult.

„Nimeni altul, decît numai Fiul lui Dumnezeu, putea săvîrși mîntuirea noastră; pentru că numai Fiul, care a fost la sînul Tatălui putea să ni-L descopere... Cel care era Una cu Dumnezeu, se făcu Una cu oamenii prin legături care nu pot fi rupte în veci... El este Jertfa noastră. Apărătorul și Mijlocitorul nostru, Fratele nostru, care poartă chipul nostru omenesc înaintea tronului lui Dumnezeu, și care pentru veșnicie este una cu neamul omenesc mîntuit — căci este Fiul omului. Și toate acestea, pentru ca omul să poată fi scăpat de la pieire, și ridicat din înjosirea păcatului, spre a putea străluci de iubirea lui Dumnezeu, și a lua parte la bucuria de a fi sfînt și curat.”

2. Autoarea s-a străduit să convingă și să arate, în scris și prin viu grai, că membrii bisericii trebuie să ducă o viață folositoare, pusă în slujba omenirii. Din imensul material lăsat ca moștenire bisericii, credem că următoarele rînduri vor fi edificatoare și lămuritoare pentru oricine care vine în legătură cu ele:

„Dumnezeu nu vrea ca vreunul din noi să se retragă din lume, ca să facă numai rugăciuni. Viața noastră trebuie să fie trăită așa ca și viața lui Hristos, adică pe munte în rugăciune și apoi în mijlocul mulțimii. Cine nu face decît să se roage, va înceta curînd de a se mai ruga, sau rugăciunile lui vor ajunge numai o formă.

„Ei vor întreprinde tot ce pot, ca să facă mai bună lumea în care trăiesc.

„Spiritul lucrării dezinteresate pentru alții dă caracterului soliditate, statornicie și o bunătate de felul celei a lui Hristos, și asigură pace și fericire celui condus de un asemenea spirit. Inima tinde spre lucruri tot mai înalte. Nu mai rămîne loc în ea pentru lenevie sau egoism... Aceia care se devotează astfel unei lucrări dezinteresate spre binele altora, lucrează cu atât mai sigur la propria lor mîntuire... Singura cale de a crește în har, este de a face în mod dezinteresat lucrarea pe care ne-a incredințat-o Hristos: adică a face tot ce stă în puterile noastre, ca să ajutăm și să binecuvîntăm pe aceia care au nevoie de ajutorul nostru. Puterea sporște prin exercitarea ei, și activitatea este chiar condiția de viață”.

În această privință, a dat ca exemplu pe Mîntuitorul, ca să arate că creștinul trebuie să ducă o viață întrețesută cu viețile semenilor săi, și că obiectivul suprem al fiecăruia trebuie să fie nu eul, ci semenul nostru. Scriînd despre Mîntuitorul, zice:

„Cea mai mare parte a vieții Sale pămîntești o petrecu Isus în micul atelier de dulgherie din Nazaret, unde își făcea răbdător datoria Sa... El își îndeplinea Misiunea Sa tot atât de credincios și cînd lucra la modestul Său meșteșug ca și cînd vindeca pe bolnavi sau cînd umbla pe valurile furioase ale mării Tiberiadei. Tot așa și noi, putem umbla și lucra cu Isus în cele mai umile datorii și în cele mai de jos poziții ale vieții”.

3. Una din poverile și misiunile ei a fost și aceea de a apăra corpul bisericii de învățături false și de învățături dezbinătoare. Autoarea se întemeia cu fermitate pe Cuvîntul lui Dumnezeu, care ne avertizează în ceea ce privește această primejdie, și ne arată dorința Intemeietorului ei divin, de a păstra unitatea și pacea în sînul bisericii: „Vă îndemn fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvîrșit într-un gînd și o simțire”. I Cor. 1,10. „Dumnezeul răbdării și al mîngîrierii să vă facă să aveți aceeași simțămînte unii față de alții, după pilda lui Hristos Isus, pentru ca toți împreună cu o inimă și cu o gură, să slăviți pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos”. Rom. 15,5,6. Și care era această pildă lăsată de Mîntuitorul nostru, pe care Pavel o recomanda cu atîta căldură și rugămînte credincioșilor din biserică? Era aceea, redată în rugăciunea Lui de Mare Preot; era aceea, care ne-a rămas scrisă în Marea Sa Evanghelie, și care ne vorbește și astăzi cu aceeași putere și cu aceeași convingere cerească, despre nevoia de unire, de armonie și de bună învoire și înțelegere între frați și între oameni. Să citim și de astă dată, cu adînc respect și considerație cuvintele Lui din rugăciunea înălțată, înainte de suferințele și de moartea Lui mîntuitoare: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis”. Ioan 17,21.

Acestea erau cuvintele care apărau pe inima autoarei, care apela la unire, la armonie și la colaborare frățească. Dînsa scrie:

„Eu somez pe cei care susțin a crede adevărul, de a umbla în unire cu frații lor. Nu căutați a da lumii ocazie, ca să zică, cum că noi am fi niște extremiști, că am fi neuniți, și că unul ar învăța una, iar altul alta. Evitați neînțelegerile. Fiecare suflet să se păzească, dar să fie și cu băgare de seamă, ca să fie găsit strîns unit la spîrtură spre a drege dărminăturile, iar nu a căuta să facă spîrtură. Fiecare să se ferească de a face vreo strigare împotriva unicului popor, care împlinște descrierea făcută despre poporul rămășiței, care păzește poruncile lui Dumnezeu, și au credința lui Isus”.

A avut mult de lucru cu extremiștii și dizidenții, pe care i-a combătut cu toată fermitatea în scrierile sale.

4. Un domeniu, unde scriitoarea a excelat și s-a străduit neobosit, a fost domeniul sanitar, în care nu a pregetat să scrie, să vorbească, și să sacrifice timp și eforturi pentru alinarea suferințelor, pentru vindecarea bolilor, pentru dezrădăcinarea rețelilor, și pentru păstrarea sănătății individuale, familiale și colective.

Dinșua a crezut cu fermitate că suferințele și bolile sînt nu numai o urmare a păcatului, dar sînt și din cauza necunoașterii legilor care ar asigura sănătatea și utilitatea bărbaților și femeilor din orice pătură a vieții. Scriitoarea are cuvinte de avertizare pentru aceia care cu bună știință calcă legile sănătății și abuzează de viața și de sănătatea lor. Amintește adesea dorința Creatorului, în legătură cu bucuria și folosul sănătății, exprimată în cuvintele: „Prea iubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine, și sănătatea ta să sporească, tot așa cum sporește sufletul tău”. 3 Ioan 2.

Într-o vreme, cînd nimeni nu bănuia efectele nocive, adică dăunătoare, ale tutunului, ale cafelei, ale ceaiului și ale băuturilor îmbătătoare și a drogurilor, scriitoa-

rea, în urma luminii primite, scria și avertiza:

1. Tutunul este o otrăvă înecată, înșelătoare, dar foarte dăunătoare. Sub orice formă ar fi folosit, urmarea se vede asupra organismului; el este cu atît mai primejdios din pricină că efectele lui sînt încete, și la început cu greu pot fi observate. El ațîță și după aceea paralizază nervii slăbiți, și întuneacă creierul... El este foarte ascuns și viclean, iar efectele lui sînt greu de dezrădăcinat din organism. Folosirea tutunului este supărătoare, costisitoare, murdară, degradatoare pentru fumători, și respingătoare pentru alții. Printre tineri și copii folosirea tutunului face să se producă o ruină de negrăit.

2. „Nu este nevoie de nici un argument pentru a arăta efectul rău pe care băuturile îmbătătoare îl au asupra bețivilor. Suflete rătăcite pentru care a murit Hristos, și pentru care plîng ăngerii — se găsesc pretutindeni. Ei sînt o pată neagră pe civilizația cu care ne lăudăm. Ei sînt rugina, blestemul și primejdia fiecărei țări. Și cine poate să zugrăvească ticăloșia, chinul de moarte și deznădejdea care s-au culbărit în casa bețivului?... În ce măsură poate cineva să se lase în patima băuturii și totuși să i se poată da în mină sufletele omenești și să fie în siguranță?

Nu se poate avea deplină încredere în el, decît numai dacă se abține în totul de la băuturile îmbătătoare”.

3. Cîteva din cuvintele dinsei și în ceea ce privește condimentele atît de des folosite de către cei care nu cunosc efectele lor dăunătoare:

„În vremurile acestea grăbite, cu cît hrana va fi mai puțin ațîțătoare, cu atît va fi mai bine. Condimentele sînt dăunătoare prin însăși natura lor. Muștarul, piperul, aromatele, murăturile, oțetul și altele de felul acesta, irită stomacul, înfierbîntă sîngele și-l murdăresc.

4. Ceaiul lucrează ca stimulent, și pînă la o anumită măsură, produce intoxicație. Lucrarea cafelei și a multor alte băuturi obișnuite este asemănătoare. La început, efectul este înveselitor... Dar aceasta este o greșeală. Ceaiul și cafeaua nu hrănesc corpul... și ceea ce se pare că este putere, este numai o ațîțare nervoasă. După ce a trecut influența stimulentului, puterea cea nenaturală pierde, și urmează o stare corespunzătoare de lincează și slăbiciune”.

(VA URMA)

* Subiectul a fost prezentat la Conferința de Orientare pe trimestrul I/1974, ținută cu pastorii și angajații Cultului nostru.

Pastorul - predica lui

(urmare din pag. 7-a)

Cuvintele tari

Sînt anumite cuvinte, anumite expresii pe care le folosim rar. Și atunci le folosim ca să aibă greutate. Și totuși atunci cînd „TRE-BUIE” să le folosim, cînd nu este altă ieșire și în vederea unui lucru bun, spre zidire, și atunci aceasta nu trebuie făcut oricum, ci:

— Să avem un temel pe care să putem așeza ce avem de spus;

— Să fie bine ordonate, nu împrăștiate;

— Să nu afectăm cu ele toată predica, gîndul ei și lumea simțămîntelor ei;

— Să avem puterea să le folosim numai acolo unde trebuie și cu grijă fără să greșim; atunci aceste cuvinte vor face un serviciu bun, pozitiv.

Prospețime

Cu ani în urmă era o problemă pentru tinerii pastori să-și pregătească temele lor. Astăzi, cu pregătirea făcută cu o studiere interesantă a Scripturilor și cu muncă, rugăciune și imaginație, nu este nevoie să ne repetăm și putem rămîne prospeți și mereu interesați. Deci prezentarea Evangheliei, prezentarea legii sfinte, a punctelor de credință, file de istorie bisericească, probleme de organizare, relații între credincioși, realități

contemporane, etc., iată subiecte inepuizabile la dispoziția slujitorului lui Dumnezeu.

Este necesar menținerea unui echilibru în lucrările noastre. Nu fii totdeauna entuziasmat, nu plînge și nu tuna și fulgera continuu.

A spune ceva nou este adeseori greu, dar sînt primite cu bunăvoință și lucrurile vechi, dacă le prezentăm într-o formă nouă.

Îndosebi, ascultătorii noștri observă, se obișnuiesc și condamnă aceleași introduceri șablon, stereotipe, precum și încheierile obișnuite, plate.

Să nu facem greșeala de a spune o singură dată tot ceea ce știm despre o temă. Asemenea gospodarului bun, să împărțim bine materialul. Și așa memoria nu depozitează totul și dacă ne întoarcem la cele spuse, aceasta deja are iz de repetare. Citește și caută forme noi de exprimare. Același lucru spune-l în douăzeci de feluri, avînd totdeauna ceva nou, ceva care să capteze, ceva care să demonstreze natura chemării noastre și responsabilitatea noastră. Aprofundează, crează și fă ca piinea vieții să se înmulțească în mîna ta sub razele binecuvîntării cerești, și atunci „amvonul” va străluci spre slava Mîntuitorului nostru Isus Hristos”.

Pastor Consilier
A. Pălășan

FIUL LUI DUMNEZEU

(urmare din pag. 22-a)

nie al lui David și să domnească peste Iuda”. Dacă Domnul Hristos s-ar fi născut din această linie genealogică, El n-ar fi putut avea dreptul la moștenirea tronului lui David. Niciunul dintre cei șapte fii ai lui Iohaida n-au ocupat tronul lui Iuda. De asemenea niciunul dintre fiii după trup ai lui Iohaida n-a fost vreodată rege, deși urmașii săi în linie genealogică erau de sînge regesc. Dacă Iosif ar fi fost tatăl Domnului Isus, așa cum sugerează unii, atunci Domnul Isus n-ar fi putut niciodată să fie Mesia — regele lui Israel — Linia genealogică a lui Nathan a adus la existență pe Eli, iar fiica lui Eli a fost fecioara Maria, iar fiul ei a fost Isus Hristos. Cînd Dumnezeu Duhul Sfînt a adus la existență pe Domnul Isus în trupul Mariei fără ajutorul unui tată, El a fost deci „din sămînța lui David — după trup” (Rom. 1,3), dar El a fost de asemenea „Fiul lui Dumnezeu” (Luca 1,35). Apoi cînd Iosif a luat sub grijă lui ocrotitoare pe Maria și pruncul nenăscut încă, el a fost în situația a da Domnului Isus titlul ce se transmitea de la strămoșul său Solomon. Astfel Domnul Isus era în mod legal Mesia, Mesia de origine regală. El a fost Mesia cel în afară de blestem, adevăratul Mesia, singurul posibil Mesia.

C. ADV.

Curierul
ADVENTIST